

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνιν δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνηται καὶ Τρίμηνται ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουαυτοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 15 Φεβρουαρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 11

ANDERSEN

Ο ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Ψυχὴ μου, κρῖο ποῦ κάνει! Τρίξει ὄλο μου τὸ κορμὶ ἀπὸ εὐχαρίστηση! εἶπε ὁ Χιονάνθρωπος. Φυσάει ἕνα βοριαδάκι, ποῦ καὶ νεκρὸς μπορεῖ ν' ἀναστήσῃ. Κι' ἐκεῖνος ὁ γυαλιστερός ποῦ με κοιτάζει ἀπ' ἀντίκρου! — Μ' αὐτὸ ἐννοοῦσε τὸν ἥλιο ποῦ ἐκείνη τὴν ὥρα ἐβασίλευε— Δὲν πᾶ νὰ κοιτάξῃ! Ἐγὼ τὰ κομμάτια μου θὰ τὰ κρατήσω στηλωμένα!

Τὰ κομμάτια του αὐτὰ ἦσαν δύο σπασμένα κεραμίδια ποῦ τὰ παιδιὰ ποῦ τὸν ἐφτιασαν τοῦ εἶχαν βάλει ἀντὶς γιὰ μάτια. Τὸ στόμα του ἦταν καμωμένο ἀπὸ ἕνα παλιὸ δικράνι κι' εἶται ἀπὸ δόντια εἰ-
χε μπόλικα.

Ἐίχε γεννηθεῖ ἀνάμεσα στὰ γέλια καὶ στὰ χαρούμενα ξεφωνητὰ τῶν παιδιῶν ποῦ χαίρε-
τησαν τὴ γέννησιν του στήνοντας ἕνα τρελλὸ χορὸ γύρω του.

Ὁ ἥλιος βασίλευε καὶ σὲ λίγο βγήκε τὸ φεγγάρι γεμάτο κι' ὀλοστρόγγυλο, φέγγοντας τόσο ζωηρὰ στὸν ἑξάστερο οὐρανό, ποῦ φωτισθήκε ὅλη ἡ πλάση γύρω σὺν νὰ ἦταν ἡμέρα.

— Μπα, ξαναβγήκε ἀπὸ τὴν ἀλλήμεριά, ἔκανε ὁ Χιονάνθρωπος, — νόμιζε πῶς τὸ φεγγάρι ἦταν ὁ ἥλιος ποῦ ξανάβγαινε. — Χυ! τώρα δὲν με κοιτάει πιά κατὰμάτα. Ἄς κρέμεται ἐκεῖ ψηλά νὰ με φωτίξῃ, γιὰ νὰ βλέπω καλύτερα τὸν ἑαυτό μου ποῦ εἶμαι τόσο δημοφές. Ἄχ, ὅς ἤξερα μονάχα πῶς νὰ κάνω γιὰ

νὰ μπορέσω νὰ κουνηθῶ ἀπὸ τὸ ποῦ βρίσκουμαι καρφωμένος. Ὡ, πόσο θὰ τῆθελα. Ἄν μποροῦσα θὰ ἔκανα τσο-
λίθρες ἐπάνω στὸν πάγο ὅπως ἔβλε-
πα σήμερα νὰ κάνουν τὰ παιδιὰ. Μὰ δὲν τὰ καταφέρνω. Δὲν εἶμαι ἀξίος οὔτε τὰ πόδια μου νὰ πάρω.

— Οὐάβ, οὐάβ, ἔκανε ὁ γέρο-μαν-
τρόσκυλος με τὴ βραχνιασμένη φωνή του ποῦ δὲν τὸν ἀφῆγε νὰ γαυγίσῃ ἑξάστερα. Εἶχε πάθει τὴ βραχνάδα αὐτὴ ἀπὸ τότε ποῦ ἐπαψε νὰ εἶναι ὁ

δὲν μένει ἐκεῖ ποῦ τὸν στήνουν. — Δὲν σὲ καταλαβαίνω, σύντροφε, εἶπε ὁ Χιονάνθρωπος. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖ κάτω θὰ με μάθῃ πῶς νὰ παίρνω τὰ πόδια μου; — μιλοῦσε πάντα γιὰ τὸ φεγγάρι. — Καὶ τὸ κάτω-κάτω γιὰτὶ ὄχι. Αὐτὸ τὸ ἴδιο τρέχει μιὰ χαρὰ. Γιατὶ τώρα καὶ λίγη ὥρα βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν καὶ γιὰ κοίτα ποῦ ἔχει κιόλας σκαρφαλώσει!

— Οὔτε ξέρεις τί σοῦ γίνεται, εἶπε ὁ Μαντρόσκυλος. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς εἶσαι ἀκόμη φρεσκοφτιασμένος. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποῦ βλέπεις ἐκεῖ κάτω εἶναι τὸ φεγγάρι κι' ἐκεῖνος ποῦ εἶδες πρὶν νὰ χάνεται ἦταν ὁ ἥλιος. Αὔριο θὰ ξαναπροβῆλλῃ καὶ θὰ σὲ μάθῃ νὰ πάρῃς τὰ πόδια σου κατὰ τὸ αὐλάκι. Ὁ' ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς, σήμερ' αὔριο. Τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τ' ἀριστέρῳ μου μπροστινὸ ποδᾶρι. Ὅταν τὸ νοιώθω νὰ με πονάει καὶ νὰ με σφίγγει, πάντα ἀλλάζει ὁ καιρὸς.

— Δὲν τὸν καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Χιονάνθρωπος, ἀλλὰ μὴ μοῦ φαίνεται πῶς μιλάει γιὰ δυσάρεστα πρᾶγματα.

Ἐκεῖνος ποῦ πρὶν με κοιτάζε κατὰμάτα καὶ ποῦ λέει πῶς τὸν φωτίζουν ἥλιο, αὐτὸς δὲν εἶναι φίλος μου. Ἐγὼ αὐτὸ ξέρω νὰ πῶ.

— Οὐάβ, οὐάβ, γαύγισε πάλι ὁ Μαντρόσκυλος, ἔφερε τρεῖς βόλιες γύρω στὴν οὐρὰ του καὶ κουλουράστηκε μέσα στὸ σπιτάκι του γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Κατὰ τὰ ἡμερῶματα πυκνὴ ὁμίχλη ἀπλώθηκε ἕνα γύρω, ὕστερα ση-

— Οὐάβ, οὐάβ, ἔκανε ὁ Μαντρόσκυλος στὸν Χιονάνθρωπο. (Σελ. 121, στ. β')

χαιδεμμένος σκύλος τοῦ σπιτιοῦ ποῦ περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα του κοντὰ στὴ φωτιά. — Ὁ ἥλιος θὰ σὲ κάνῃ νὰ πάρῃς τὰ πόδια σου, περισσότερο μάγια ἀπ' ὅ,τι τὸ θέλεις, ἔχε μονάχα λίγη ὑπομονή. Αὐτὸ τὸ εἶδα τὸν περασμένο χειμῶνα, νὰ τὸ παθαίνει ὁ προκάτοχός σου καὶ τὸν προπερασμένο ὁ προκάτοχος τοῦ προκάτοχου σου. Οὐάβ, οὐάβ, ἐννοια σου κι' ὅλοι παίρουν ὄρομο αὐτ' ἕνας ποτὲ

κώθηκε ο άνεμος, ένας άνεμος παγωμένος που τρυπούσε κόκκαλα. Όταν όμως βγήκε ο ήλιος, τί φαντασμαγορικό θέαμα ήταν εκείνο που παρουσιάστηκε! Τα δέντρα κι' οι θάμνοι ήταν όλα σκεπασμένα από παγοκρυστάλλα κι' έμοιαζαν σαν ένα δάσος από άσπρο κοράλλι. Τα μέτρητα κλαδιά και παρακλάδια των δέντρων που το καλοκαίρι ήταν κρυμένα κάτω από τα πυκνά πράσινα φύλλα, έδειχναν τώρα τα ντελικάτα σχήματά τους και φαίνονταν σαν μια καλλιτεχνικώτατη νταντέλλα που η αστραφτερή ασπίδα της θάμπωνε τα μάτια. Η λεύκα σείόταν στο φύσημα τ' ανέμου κι' έμοιαζε ζωντανή μεν και ζωηρή σαν να ήταν καλοκαίρι. Όλα γύρω έμοιαζαν σαν να τα είχε κανείς παπαλίσει με διαμαντόσκονη. Και κάθε μύριο από τη σκόνη αυτή, κάθε κόψη από τα διαμάντια του πάγου άντανακλούσε το φως του ήλιου σε χίλια χρώματα. Ήταν στ' αλήθεια εξάισιο θέαμα.

— Κοιμόμουν επάνω σε μια πολυθρόνα και τα παιδιά μ' αγκάλιαζαν και με φιλούσαν. (Σελ. 122, στ. γ')

— Ποιοί είναι πάλι αυτοί εδώ; ρώτησε ο Χιονάνθρωπος τόν σκύλο. Έσύ βρισκεις εδώ περισσότερο καιρό από μένα. Τους γνωρίζεις;
— Και βέβαια που τους γνωρίζω,

χουμε δλοι μας. Τι κίνδηοι που είσαστε και σεις οι χτεσινοί! Δεν θα τὸ φανταζόμουν αν δεν τδβλεπα σε σένα. Έγώ είμαι γέρος και πολύξενος. Γνωρίζω δλους όσους κάθονται στο σπίτι κι' όσους μπαίνουνε. Και θυμάμαι την εποχή που καθόμουν κι' εγώ μέσα και δεν με είχαν να κοιμάμαι έξω στο κρύο, δεμένον με την αλυσίδα. Ουά, ουά!

— Αυτό το κρύο στ' αλήθεια μου αναγκιάζει την ψυχή μου, έκανε ο Χιονάνθρωπος. Όμως φράτά τα λές. Λέγε κι' άλλα, λέγε. Μονάχα, μή, σε παρακαλώ, μην κουράς έτσι την αλυσίδα σου. Με πιάνει ζάλη να την άκούω και να την βλέπω.

— Ουάδ, ουάδ, γαύγισε ο Σκύλος, όλοι μου λέγανε τί χαριτωμένο, όμορφο σκυλάκι που ήμουν.

Την ευτυχισμένη εκείνη εποχή κοιμόμουν επάνω σε μια πολυθρόνα ταπειταριωμένη με βελούδο, και πάνω στο σπίτι του άφεντικὸς. Και η μεγάλη κυρία, αυτή που τὸς διευθύνει δλους με τὸ μικρό της δαχτυλάκι, μ' έπαιρνε και με κάθιζε στα γόνατά της. Τα παιδιά μ' αγκάλιαζαν και με φιλούσαν στην άκρη της μύτης που έλεγαν πὸς μοιάζει με σοκολάτισα. Όταν λέρωνα τα ποδαράκια μου μ' έπιαναν και μου τα σφούγιζαν μ' ένα κεντημένο μαντηλάκι. Με φώναζαν Δουλοδχο. Δουλοδχο απ' εδῶ, Δουλοδχο απ' εκεί! Σε λίγον καιρό όμως τὸς φάνηκα πὸς παραμεγάλωσα. Και τότε με δῶσαν στην πορτιέρισσα. Έτσι κατέθηκα στο ισόγειο κι' εκεί είχα πιά την κατοικία μου.

Από τὸ μέρος που βρίσκεις μπορείς να τδῆς μέσα. Μπορείς ακόμη να τδῆς και τὸν καναπέ όπου θρονιάζομουν σαν βασιλιάς. Γιατί ήμουν στάλθηβια βασιλιάς στο σπίτι της πορτιέρισσας. Βέβαια ήταν πολύ λιγώτερη εύρυχωρία απ' ε,τι στ' άφεντικὰ ε-

απάντησε ο Μαντρόσκυλος. Έκείνη μ' έχει χαϊδέψει ένα σωρό φορές κι' αυτός μου έριξε ένα κόκκαλο γεμάτο μεδούλι. Αυτός τὸς δυὸ δεν θα τὸς δάγκανα ποτέ για δλο τὸν κόσμο.

— Καλά, δεν μου είπες όμως ποιοί

«Ο σκύλος κουλουριάστηκε μέσ' τὸ σπίτικι του για να κοιμηθῆ».

Αυτό άλλωστε είπε και μια νέα καρπέλα που κατέβηκε μαζί με τὸν άρραβωνιαστικό της στὸ περιβόλι. Στάθηκαν κι' οι δυὸ τους μπροστά στο Χιονάνθρωπο και θάμαζαν τὰ δέντρα που άστραφτοκοπούσαν.

— Τὸ καλοκαίρι δεν μας παρουσιάζει τέτοιες παραμυθένιες όμορφιές, πρόσθεσε η νέα, ενώ τα μάτια της γυάλιζαν από εύχαρίστηση.

— Πὸς να τδῆ το καλοκαίρι έναν λεδέντη σαν κι' αυτόν; έκανε ο άρραβωνιαστικός της, δείχνοντας τὸν Χιονάνθρωπο. Έξοχος είναι στ' αλήθεια!

Η καρπέλα γέλασε εύθυμα, κούνησε ελαφρά τὸ χέρι της για να χαιρετήσῃ τὸν Χιονάνθρωπο κι' ύστερα άπομακρύνθηκε, χοροπηδώντας επάνω στο χιόνι που έτριξε κάτω από τὰ ελαφρά πατήματά της σαν ψιλή ζάχαρη.

είναι; επέμεινε να μάθῃ ο Χιονάνθρωπος. Είναι κι' αυτοί πλάσματα σαν και σένα και σαν και μένα;
— Έ πιά, αυτό να λέγεται, απάντησε ο Σκύλος. Τὸν ίδιο άφεντικὸ ε-

να τδῆς και τὸν καναπέ όπου θρονιάζομουν σαν βασιλιάς. Γιατί ήμουν στάλθηβια βασιλιάς στο σπίτι της πορτιέρισσας. Βέβαια ήταν πολύ λιγώτερη εύρυχωρία απ' ε,τι στ' άφεντικὰ ε-

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΑ. Μία φοβερή περιπέτεια

Δεν τὸ είπα; Άμα μεγάλωνε τὸ άσπρο γατάκι, θα τὸ νοστιμεύσαν κι' ο μπαμπάς. Έφερε ακόμα μερικές δυσκολίες, μα τὸ κοίταζε χαμογελώντας.
— Έλάτε, μπαμπά! τὸ είπα άλλη μια φορά; κάμετέ μου τὴ χάρη; πήτε πὸς έχω και σήμερα τὰ γενεθλιά μου...
— Ά, κατεγαρούλα! φώναξε ο μπαμπάς; δλα τὰ βόισεις εσύ. Έλα, κράτησ' το!

Τελείωσε κι' αυτό. Κι' έτσι η οικογένειά μου άπόκτησε ακόμα ένα μέλος, τὸ χαριτωμένο Άσπρούλη. Κι' ήταν πιά μια οικόγενεια μεγάλη, έξαμελής αν αγαπάτε: Ο μπαμπάς Μέγ, Άλέξαντρος, η Καλή Μαιμά και τὰ τέσσερα παιδιά τους. Ποιὸς τὴ χάρη μου, ε;
Τώρα θα σας διηγηθῶ μια φοβερή περιπέτεια που μὸς έτυχε.

Έπαιζα με τὸ Μέγ Άλέξανδρο στην εμπορτα τοῦ περβολιού μας. Έκείνη τὴν ὠρα περνούσε από τὸ δρόμο ο κύριος Πετράκης, που είχε βγάλει περίσσιο τὸ σκυλί της μητέρας του—ένα μικρὸ σκυλί άσχημο, δλόμαλλο, που έμοιαζε με μεγάλο κουκούλι.
Ο Μέγ Άλέξαντρος ήταν

σκαρφαλωμένος στον τοίχο τοῦ περβολιού, κοντὰ στην πόρτα. Είδε τὸ παραξενὸ ζῶο και έσφραγίστηκε. «Τί λογής πράμα είναι αυτό;» είπε

με τὸ νοῦ του. Και τὴ στιγμή ακριβὸς που τὸ μαλλιαρὸ σκυλί περνούσε από κάτω του, ο Μέγ Άλέξαντρος έδωσε έναν πῆδο και βρέθηκε στη γάχη του.

Καθὼς μου είπε ύστερα, ήθελε να τδῆ αν ήταν αληθινὸ ζῶο, ζωντανὸ η αν ο κ. Πετράκης έσερνε πίσω του ένα ζῶο ψεύτικο, βαλσαμωμένο... Άμέσως άκούσθηκαν δυνατὰ γαυγίσματα τρώμου, κι' ο κ. Πετράκης, θυμωμένος, άρχισε να ξεφωνίζει:

— Μ' αυτός ο γάτος είναι λυσσασμένος! Φώναξε τὸ γάτο σου, κορίτσι μου! Φώναξέ τον, λοιπόν!

Έτρεξα κι' άρπαξα τὸ Μέγ Άλέξαντρο, ενώ τὸ μαλλιαρὸ σκυλί, γαυγίζοντας ακόμα, τδβαζε στα πόδια σαν τρελλό. Τώρα έτρεχε τόσο πολὺ, ὥστε αὐτὸ έσερνε πίσω του τὸν κ. Πετράκη, από τὸ λουρί που κρατούσε. Σε λίγο χάθηκαν κι' οι δυὸ.

— Τ' είν' αυτό που έκαμες; άρχισα να λέω τοῦ γάτου μου. Έτσι πέφτουν στη γάχη τὸν ξένων σκυλιών;

Σας είπα πὸς καταλαβαίνω τὴ γλώσσα τὸν ζῶων μου; εἶσι κατάλαβα και τώρα πὸς ο Μέγ Άλέξαντρος, γουργουρίζοντας, μου άπαντούσε:

— Σκυλί ήταν, αλήθεια, αὐτὸ τὸ ζωντανό;.. Τί πολλὰ μαλλιά που

πάνω. Άλλ' εδῶ ήμουν πολὸ πιὸ καλά βουλευμένος κι' εὔτε μ' άρπαζαν κάθε ὠρα και στιγμή τὰ παιδιά για να με ζουλοδν και να με βασανίζουν. Έπειτα, στην πορτιέρισσα έτραγα καλά, μπορῶ να πῶ καλύτερα κι' απ' ε,τι στο επάνω σπίτι. Είχα ένα μαξιλάρι άποκλειστικά δικὸ μου και μέσ' στην ίδια κάμαρα βρισκόταν και μια σόμπα, και για τούτη τὴν εποχή, δηλαδή για τὸ χειμῶνα, δεν υπάρχει ὠραιότερο πράγμα στην κόσμο από τὸ σόμπα. Χωνόμουν από κάτω από τὰ πόδια της κι' έμενα εκεί κουλουριασμένος, ακριβὸς από κάτω ξέρεis. Άχ, και τώρα ακόμη τὴν βλέπω στον ύπνο μου!

— Ψστε τόσο ὠραία λοιπὸν είναι η σόμπα; ρώτησε ο Χιονάνθρωπος. Μὸς μοιάζει άραγε καθόλου;
(Τὸ τέλος στο ερχόμενο)

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ

Ένας άνθρωπος πήγε στο δάσος, έκοψε ένα δέντρο κι' άρχισε να τὸ σιζῆ σε κομμάτια. Σήκωσε τὴν άκρη τοῦ κορμού, τὴν έβαλε επάνω σ' ένα κούτσουρο, τὸ καθάλλικεφε κι' άρχισε να πριονίζει. Έπειτα έβαλε μια σφήνα στο μέρος που είχε πριονίσει κι' εξακολούθησε τὴν εργασία του.

Όταν τελείωσε τὸ πριόνισμα στὴ νέα θέση, τράβηξε τὴ σφήνα και τὴν έβαλε μακρύτερα.

Ένας πιθήκος, καθισμένος επάνω σ' ένα δέντρο, τὸν κοίταζε. Όταν ο άνθρωπος έκπλώθηκε για να κοιμηθῆ, καθάλλικεφε κι' αὐτὸς τὸ ξύλο και θέλησε να τάν μιμηθῆ. Μόλις όμως έδγαλε τὴ σφήνα, τὸ ξύλο εκλεισε και τὸ έπιανε τὴν οδρά.

Ο πιθήκος ξεφωνίζοντας προσπαθούσε να γλυτώσῃ.

Ο άνθρωπος εὔπνησε, έπιανε τὸν πιθήκο και τὸν έδεσε.

(Απὸ τὰ Παιδικὰ τοῦ Λέοντος Τολστό)

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ
Φυσάει τὸ ξεροβόρρι.
Παγώνει τὸ σπουργίτι.
— Τρεχα, καλό μου άγόρι,
Στὴς μάννας σου τὸ σπίτι!
Στὸ τρέξιμό σου άπάνω
Αν τὸν δῆς και φέσο
Τὸ γέρο τὸ ζητιάνο
Που παίζει τ' δογανέτιο,
Δόσε του τὴ δρασμή σου
Που σοῦμεινε στην τσέπη!
Τὴν πείγ' που λυπήσου:
Γιατί ο Θεὸς σε βλέπει.
ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ
(Η άγαθὴμοσίση άπαγορεύεται)

είχε! Ούτε μάτια του φαινόταν, ούτε μύτη του, ούτε πόδια του. Γι' αυτό έπεσα στη ράχη του, να ιδω αν θα φώναζε, αν θάκανε σα ζωντανό...

Πραγματικά, το μούτρο του Μέγ' Αλέξανδρου φαινόταν σα να γελούσε. Πήγε ως τη μέση του δρόμου, κάθισε κει χύμω, περφόφανος για το κατόρθωμά του, με μισόκλειστα μάτια, σήκωσε το πόδι του, το σάλωσε, κι άρχισε να σιάζει, να στρώνει τις τρίχες του πίσω από ταυτί του. Έγώ στεκόμουν στην πόρτα του περβολιού και τόν κοιτάζα.

Άξαφνα... (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΟ τόν κουμπάρ τών παιδιών βγήκε η προτομή του Πολέμη, έγραψε ο κ. Ψάβας στ' «Αθηναϊκά Νέα». Κι' αλήθεια. Τά Διαπλασόπουλα του 1925, του 1926, του 1927, από τόν κουμπάρ τους έστειλαν στη Διάπλασι για να κάμη την προτομή. Ήταν δευτέ και το μικρότερο ποσό, κατά την προκομία «φασούλι στο φασούλι». Κι' αν φάξετε τους Καταλόγους, τά Δελτία του Έράνου, θά ιδήτε και 10 δραχμές, και 5, και 2...

έκεινα που ήταν στα 1925 ως τα 1927, που τά μικρότερα τότε είναι ίσως ακόμα, μα τά μεγαλύτερα έχουν βγει πιά στον κόσμο και μεθαύριο θά πάνε στήποκαλυπτήρια του παιδικού τους έργου σάν επιστήμονες, αξιωματικοί, κρατικοί υπάλληλοι, έμποροι, βιομήχανοι και καθεξής: "Οχι! Όλα τά Διαπλασόπουλα μπορούν να καμαρώνουν και να περηφανεύονται. Κι' εκείνα που άνοιξαν τότε τόν κουμπάρ τους, και τάλλα που τά διαδέχθηκαν, και τέρχαιότερα, κι' οι προκτοχοι, κι' οι διάδοχοι...

Για τόν Ιωάννη Πολέμη, δέν είναι ανάγκη να σάς πω πολλά. Από τους Έλληνες ποιητές είν' εκείνος που γνωρίζετε, αισθάνοσθε, άγνωστ

κι' αγαπάτε περισσότερο ίσως απ' όλους. Πόσα ποιήματά του έχετε διαβάσει σε παλιούς τόμους της Διαπλάσεως—γιατί στάθηκε συνεργάτης της από τά πρώτα της χρόνια—σε άγνωστα του σχολείου σας, σε παιδικές Άνθολογίες, και τέλος στα βιβλία του ίδιου που, μεγαλώνοντας, τά προμηθευθήκατε για τή βιβλιοθήκη σας, τό «Παλιό Βιβλί», τ' «Αλλάχάστρα» και τάλλα: "Εν' από τά ωραιότερα ποιήματα του Πολέμη είναι και τό «Σταμνι της Ζωής». Κάποτε τό ανέλυσα, τό εξήγησα σε μία Έπιστολή μου. Κι' ή Έπιστολή αυτή, χρόνια τώρα, περιλαμβάνεται σε διάφορα Άναγνωστικά και διαβάεται σ' όλα τά σχολεία. Είναι από τά πιο ευχάριστα άναγνώσματα τών μικρών μαθητών, άκριβώς γιατί εξηγεί ένα τόσο ωραίο ποιήμα ενός τόσο αγαπητού ποιητή.

Ο Πολέμη δέν έχει βιογραφία. Καταγόταν από τήν Άνδρο, γεννήθηκε και πέθανε στην Άθήνα, και σ' ελη του τή ζωή δέν έκαμε άλλο από ποιήματα. Συνεργαζόταν σ' έφημερίδες και περιοδικά—πάντα με στίχους, σατιρικούς ή αισθηματικούς—έβγαζε άλλεπάλληλες λυρικές συλλογές, έδινε έργα και στο θέατρο, κι' απ' αυτά δλα ζούσε, ως που διορίσθηκε γραμματέας στη Σχολή τών Καλών Τεχνών. Τιμήθηκε από τους πρώτους με τό Άριστο τών Γραμμάτων και, αν ζούσε ακόμα, θά γινόταν κι' Ακαδημαϊκός. Θάκούσατε ίσως από πολλούς μετό τ' Πολέμη, σάν ποιητής, είναι μέτριος. Έ, βέβαια, ούτε Σολωμός είναι ούτε Βλαρωίτης, Είναι όμως κι' αυτός ένας ποιητής. Κι' εκείνοι που τόν περιφρονούν ως μικρό, ξεχνοούν πως ή Ποίηση είν' ένας άπέραντος κήπος, όπου δέν υπάρχουν μόνο θεάρατες βαλανιδιές και γιγαντιαία πλατάνια, άλλα και χαμόδεντρα και θάμνοι. Είναι τάχα λιγώτερο ζωντανά, λιγώτερο αληθινά, και τά μικρά; Κι' ένας μενεξές, έν' αγριολούλουδο, δέν έχει τήν όμορφιά του και τήν ευωδιά του, όπως και μία πελώρια μανόλια; Μόνο τό ψεύτικο λουλούδι είναι πλανητική μίμηση του ανθρώπου. Μα τό αληθινό είναι πάντα έργο του Δημιουργού, είτε φαντάζει πάνω σ' ένα ψηλόκορμο δέντρο, είτε κρύβεται κάτω από τά φύλλα ενός ταπεινού θάμνου...

Σας άσπεάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΠΟΝΗ ΚΟΡΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Μιά φορά κι' ένα καιρό, πάνε χρόνια και ζαμάνια, βρέ παιδιά, ήταν μαθές στο Καρπενήσι, μια χήρα, μια φτωχοχήρα, γριούλα και κκορτιαγμένη πουχε μια μοναχοθυγατέρα όμορφη σάν τό φεγγάρι τό νιόβγαλο... Η φτωχοχήρα χρόνια και χρόνια μάζεψε με τή δουλειά της λίγο βιός, για τά δώστη με τό καλό στή θυγατέρα της ταχιά που θά μεγαλώση και θά θέλει πανδρεία, και να μείνη κά: τι κι' αytηνης της δύστυχης για τάχα τά γεροντάματά της... Πέρασαν κάμποσα χρόνια και μάζεψε ή χήρα στο φτωχοπατέ το χαλκώματα και ρούχα, ντουλάπα και καναπέ, κι' δ, τι άλλο έχει χρεια ένα σπίτι φτωχό μα νοικοκυρεμένο κι' είχε και μια γίδα για τό γάλα της, και μια κλώσσα με τά κλωσσοπούλια της, για τ' αytά της...

Η θυγατέρα ή Κρινιώ (έτσι λέγαν τήνομά της, γιατί μάτια μου, ήταν πολύ άσπρα, κι' άφράτη σάν τά κρινά του άγρου, μα μονάχα στήν όψη, ή ψυχή της μαθές ήταν κατάκυρη, πίσσα, και κάλλιο Μαρουσσα να τή λέγανε), ή Κρινιώ τό λοιπόν μεγάλωσε κι' όμορφη, μα μεζι μεγάλωσε κι' ή σκληράδα της καρδιάς της, τόσο που, όταν της ήρθε ό καιρός να παντρευτεί, δλα ποθούσε να τά πάρη της μάνας της...

Έδωσε ό Θεός, μια Κυριακή κι' ήρθαν συμπεθέροι από τό Στένωμα να πάρουνε νύφη. Είδε ό γαμπρός τή Κρινιώ, και λαβώθηκε τό παλληκάρι... Μα έλα πάλι πούθελε όβολα πολλά και ρούχα και πράγματα. Από τό δω τήν είχε τήν Κρινιώ, από και, τήν πήρε, τόχε και στο αίμα του τό κοράσι να ναι ταμαχάρικο, κι' όλα τά ζήτησε. Τί τά ζήτησε; τ' άπαίτησε πές, από τή μάνα του...

Και τούτα δικά μου και τάλλα, όλα να τά πάρω γώ, ποδυμαι για και θάχω ταχιά παιδιά νάποκτήσω... Και ός τό, ός του άδειασε τό σπίτι, και τάφηκε μοναχά με κάτι φτωχοκούρελα, όλα για όλα... Φάγοντας είδε τή γίδα στο λιθαδάκι πούταν μπροστά στο σπίτι να βόσκη, άρπαχτην κι' αytήνε...

Κυριακή του Θωμά γίνανε τά στεφανώματα και Δευτέρα, πήρε ό γαμπρός τή νύφη κι' όλο τό συμπεθερό και ξεκίνησε για τό χωριό του.

Μπροστά μπροστά σε δυό χρυσοστόλιστα μούλάρια—με τό συμπάθιο, άφεντάδες μου—πηγαίνανε τά νιογάμπρια... Μα τί μούλάρια (και πάλι να με συμπάθατε) ήταν κείνα!..

Βαρβάτα σάν άτσια, κι' όμορφοστολισμένα με κορδέλλες μύρια χρώματα, κι' άνθια μοσκομύριστα, και γκλάπ, γκλάπ, να κάνουνε τά άσίκηκα στα καλντερίμια του Καρπενήσιου...

Πίσωθέ του πηγαίνανε οι συμπεθεροι, με σειρά και τάξη, όπως είναι προπούμενο. Οι γέροντες έμπρός, από οι νιότεροι, και πίσω πίσω τά παιδιά, σκούζοντας, τραγουδώντας, χορεύοντας τά ζωντόβολα... Κι' ύστερα πιά έρχότανε μια μακριά ούρα, από μούλάρια φορτωμένα με τά προικία... «Ό,τι πάρει ή νύφη στήν καθάλλα» λέει ό λαός, κι' αytή μαθές πήρε, όλο τό έχει του σπιτιού της, τί να τά ματαλέμε πάλε, νου και γνώση έχει ό καθείς ναί, να σκεφτ ή και νάριθμήση τί και τί φόροταν ή σκληρόκαρδη, δίχως σπλαχνιά νύφη, στήν καθάλλα της...

Κι' όμως και πάλε, εκεί δά να που στρίβει τό σοκάκι, πριν μαθές, άρχινήσει ό μεγάλος άνήφορος, θυμήθηκε ή Κρινιώ πως έξασε να πάρη τήν κλώσσα με τά κλωσσοπούλια. Σταματάει στή στιγμή, και κράζει ένα κοπέλλι... Άντε χέρι χέρι στή μάνα μου. Νά, πάρε κείνη τήν άδεια τήν κοφίνα και ζήτησε της τήν κλώσσα με τά πουλιά της... Μα σε θέλω άγέρως να γενής και σα σίφουνες γρήγορος να γυρίσης... Έμεις έδω θά σε καρτεράμε, καλότυχο. Πήρε τό κοπέλλι τά πόδια στον ώμο, κι' έφτασε τρεχάτα στή χήρα τή ρημαδιακή.

Τό και τό, κερά-θειά, ή κοκίνα Κρινιώ, μουπε τήν κλώσσα να μου δώκει με τά κλωσσοπούλια της. Κάνε μονάχα γρήγορα γιατί με καρτεράνε, και δά στο διάσελο, πριν άρχήση ό άνήφορος...

Φώναζε τό κοπέλλι κι' έτρεχε ό ιδρωτας στο κουτέλο του απ' τήν πολλή τρεχάλα...

Φούντωσε ή γριά κι' άρπάχτηκε... Υπομονή, υπομονή μάχει κι' αytή τα όνορά της... Μητε τήν κλώσσα τό μοναχό συντρόφι να μη της αφήκουνε;

Πάρ' τήν κλώσσα και πήγαίνε τους τη... φώναζε άλαφιασμένη.

Κι' ύστερα απλώνοντας τά δυό λιπόσκα χέρια της, ποδυμοιάζαν έτσι απλωμένα σάν τά γυμνά κλαδιά δέντρου ξεραμένου, φώναζε μέσ' από τά βήθη της ψυχής της, ρίχνοντας τήν κατάρα της:

Θέ μου, άκουσε τή δύστυχη που μνήσκει όρφανεμένη, δίχως χουλιάρη για φαγι, μηδ στρώμα να πέση, και ρίξε τήν κατάρα σου, στάπωνα πλάσματά σου, κατρόνια όλοι να γένουνε στο δρόμο που

παγαίνου, λιθάρια, πέτρες σουβλερές να τούς πατάν τα ζά μας!.. Κι' έπειδή ή κατάρα της μάνας πιάνει πάντοτε, και τώρα και στα παλιά τά χρόνια, όλοι εκεί που παγαίνανε μαρμαρωθήκανε, κι' έγινανε κοτρόνια, λιθάρια και πέτρες σουβλερές... Κι' ός τά σήμερα, γιόκα μου, αν τύχει και πάς στο Καρπενήσι θά δής μιάμση ώρα μακριά, να φαίνονται απ' τό Βελούχι, πάνω στήν άνηφορία, στο μέρος που τό λέν τό Συμπεθερικό, μια σειρά βράχοι άτελείωτοι που είναι τό μαρμαρωμένο συμπεθερό... Κι' είναι όλοι κατά σειρά καθώς παγαίνανε τόν άνήφορο, πρώτα οι μεγάλοι κι' από τά παιδιά γι' αυτό κι' οι τελευταίοι είναι μικρότεροι... Είναι τά ζωντόβολα τά παιδιά που παγαίνανε, σκούζοντας, τραγουδώντας και γελώντας... Κάνε τό σταυρό σου παιδάκι μου, και ποτέ μην πικραίνεις τούς γονέους σου, μητε κόντρα τους μη παγαίνεις, καλή μοτρα νάχης, μην τύχει και μαρμαρωθείς!..

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ," ΤΟΥ ΣΑΑΝΤΗ

Άρώτησαν ένα σκορπιό: — Γιατί δε βγαίνεις τό χειμώνα; Κι' άπάντησε: — Τί να σάς πω; Καθένας σας, τό σέβας έχει που μούχουνε τό καλοκαίρι! Πώς ός να βγώ και τό χειμώνα;

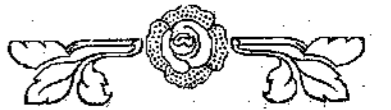
Σάν δέν τό θέλη ένας Θεός, Τό δίχτυ του παρθ Ψαράκι δε θα πάση. Και, πριν να φθάσ' ή ώρα του, Κι' από τό άφροθαλάσι Νά περαχτεί, δε χάνεται Κι' άπάνω στήν ξηρά.

Σφάλα τήν πόρτα της καρδς Σπιτιού, που έκείθε βγαίνει Μέθης φωνή άστόχαστη, Και άκούει όποιος διαβαίνει.

Κανείς δε νοιάθει της ζωής Τη δόξα και τιμή, Δίχως με λήγης συμφοράς Τη μαύρη δοκιμή.

Πετυχημένη ρεσιναία, Είναι ίδια μαχαριά, Που για καιρό, με βάσανα Και πόνους, σε μαραίνει, Μπορεί να γιάνη μια φορά Με κόπο και φλουριά, Μα... τό σημάδι μένει!

Μεταφρ. ΝΙΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Υ. Γ. (4). Σας έσωκλείω ένα σκίτσο της μίς Γερουσάς "Αρμποτ, της μελλούσης μεγάλης συγγραφέως, την ώρα που φέρνει τις αγελάδες από τη βροχή πίσω στο σπίτι.

Κυριακή

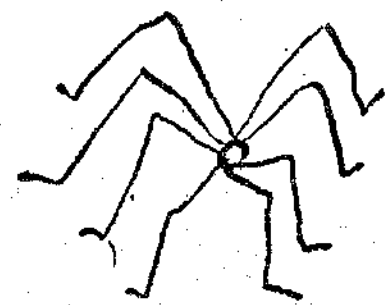
Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Ακούστε κάτι πολύ άστειο. Χτές το απόγευμα είχα αρχίσει να σας γράφω, αλλά μόλις είχα βάλει την επικεφαλίδα «Αγαπητέ μπάρμπα-Μακροπόδη», θυμήθηκα πως είχα υποσχεθεί να μαζέψω μερικά बातόμουρα για το δείπνο. Έτσι παράτησα την κόλλα επάνω στο τραπέζι και έφυγα. Κι' όταν γύρισα πίσω, τι φαντάζεστε πως βρήκα θρονιασμένο επάνω στη μέση της κόλλας; Ένα σωστό, Μπάρμπα-Μακροπόδη, δηλαδή μια πελωρία άραχνη με κάτι ποδαρές τόσες!... Ίδια κι' άπαράλλακτη σαν τη σκιά σας, όταν την είδα για πρώτη και τελευταία φορά να ζωγραφίζεται στον τοίχο του Άσολου.

Την επίασα με μεγάλη προσοχή από το ένα πόδι και την πέταξα έξω από το παράθυρο. Δεν ήθελα για όλο τον κόσμο να της κάνω κακό. Μου θύμιζε τόσο πολύ εσάς.

Σήμερα το πρωί σκορφαλώσαμε όλοι μας επάνω στο κάρρο κι πήγαμε στην έκκλησία. Είναι μια πολύ νόστιμη έκκλησούλα σοβατισμένη κάτασπρη από πάνω ως κάτω κι' έχει κι' ένα καμπαναριό και τρεις κολώνες θωρικού ρυθμού (ίσως να είναι και ιωνικού, τους μπερδεύω πάντα αυτούς τους δύο).

Μας απαγγείλαν έναν ωραίο ναυουριστικό λόγο, που τον ακούσαμε όλοι κουτουλώντας και ανεμίζοντας τις φάθινες βεντάλιες μας. Στην έκκλησία δεν ακουγόταν άλλος ήχος εκτός από το μονότονο μουρμούρισμα

«Μια πελωρία άραχνη, ένα σωστό Μπάρμπα-Μακροπόδη!» (Σελ. 126, στ. α')

του ξεροκάρικου και το βούισμα των τζιτζικιών στα δέντρα απ' έξω. Έξυπνισα μόνο όταν βρέθηκα όρθη στα πόδια μου, φέροντας έναν ύμνο και τότε λυπήθηκα που δεν είχα ακούσει τον λόγο.

Τώρα είναι Κυριακή απόγευμα. Ο Άμασά, ένας από τους ψυχογίους, φόρεσε μάν βλική γραβάτα και τα καλά του κίτρινα παπούτσια και κατακόκκινος και φρεσκοζυρισμένος πήρε τη σούστα και βγήκε περπατώντας με την Κάρη, μια από τις ψυχοκόρες, που κι' αυτή είχε βάλει ένα μεγάλο καπέλλο με ροζ τριαντάφυλλα και ένα φόρεμα από θαλασσινά μουσελίνα και είχε καταρρώσει τα μαλλιά της τόσο, που δεν έπαιρναν πια άλλο κατσάρωμα. Ο Άμασά είχε φάει όλο του το πρωινό πλένοντας τη σούστα και η Κάρη έμεινε στο σπίτι και δεν ήρθε στην έκκλησία, με την πρόφαση πως είχε να μαγειρέψει, στάληθαι όμως επειδή ήθελε να σιδερώσει την θαλασσινά μουσελίνα της.

Σε δυο λεπτά που θα έχω τελειώσει αυτό το γράμμα θα πάω να πέσω με τα μουτρα σ' ένα βιβλίο που το βρήκα στη σοφίτα. Έχει τίτλο «Ακολουθώντας τα ίχνη» και στην πρώτη του σελίδα είναι γραμμένα με ένα περίεργο παιδικό γράψιμο:

Τζέρβης Πέντελτον

Τόδε το βιβλίο

Έμειν' έτσι κτήμα

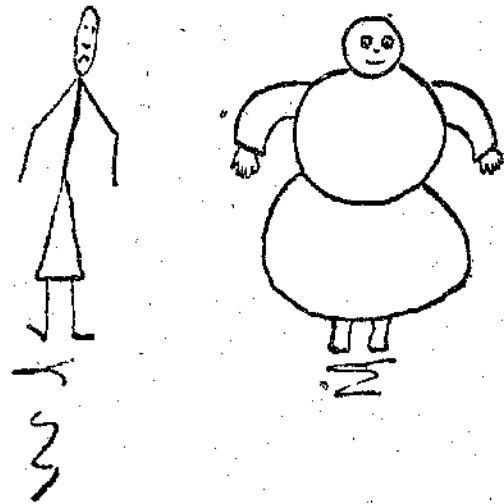
Αγορασθέν με χρήμα

Και όποιος μου το κλέψει

Τό χεράκι του να πέση!

Τό ελησιόνησε έδω ένα καλοκαίρι που είχε έρθει για να αναρρώσει από μια σοβαρή άρρωσטיα και φεύγοντας το έχασε. Φαίνεται πως έχει διαβαστεί με μεγάλο ενδιαφέρον —σε κάθε σελίδα βρίσκει κανείς σημείδια από τα βρώμικα χεράκια του. Επίσης σε μάν βλική της σοφίτας βρίσκεται ένας ανεμόμυλος και κάμποσες σατρες και καλαμινια κοντάρια. Η κυρία Σέμπλ μου μιλάει πιχ τόσο ακατάπαντα γι' αυτόν, ώστε κοιτώ να πιστέψω πως υπάρχει ακόμη —οχι ο κύριος Τζέρβης Πέντελτον με το μπασιούκι και τα πέτσινα γάντια, αλλά το χαριτωμένο, αδιάκοπα μουτζουρωμένο και τσαγκρου-

σμένο άεικίνητο αγοράκι, που ανεβαίνει πέντε-πέντε τα σκαλιά κόνοντας τόσο θόρυβο, ώστε νομίζει κανείς πως θα γκρεμισθ' το σπίτι, που αφήνει όλες τις πόρτες διάπλατες και που καταβαίνει όλη την ώρα στην κουζίνα ζητώντας λιχουδιές. (Και σ'ας βεβαιώνω πως του γινόταν πάντα το χατήρι, όσο γι' αυτό την ξέρω καλά την κυρία Σέμπλ). Φαίνεται πως ήταν μια ψυχή γεμάτη αγάπη και ελιχρίνεια και θάρρος και πως είχε μανία με τις περιπέτειες. Πολύ λυπάμαι όταν συλλογίζομαι πως τ'άν λένε Πέντελτον.

«Λαμβάνω την τιμήν να σας αναγγείλω ότι εκάχυνα πένετε καλά!...»

Θα αξίζε για κάτι καλύτερο.

Με μεγάλη μου θλίψη θα σας αναφέρω πως η Παρδάλο (ή αγελάδα με το σπασμένο κέρατο, ή μητέρα της Λεοβίας) έκανε μια πράξη αξιοκατάκριτη. Μπήκε την Παρασκευή κρυφά στο δενδροκόκηπο και έφαγε μήλα από εκείνα που είναι πεσμένα κάτω από τις μηλιές, κι' έφαγε, κι' έφαγε τόσα πολλά, που η σπιρτάδα από τα μήλα της ανέβηκε στο κεφάλι, δυο ελόκληρες ημέρες ήταν τύφλα μεθυσμένη. Είναι η καθαρή αλήθεια όλα αυτά που σ'ας γράφω. Έχετε ακούσει ποτέ σας ένα τόσο φοβερό σκάνδαλο; Διατελώ, Κύριε ή άφοσιωμένη σας όρφανή Γιούντη Άμποτ

Υ. Γ. Στο πρώτο Κεφάλαιο είναι Έρωθρόδερμοι και στο δεύτερο λησταί. Τι μπορεί πια κανείς να περιμένει ότι θα βρη' στο τρίτο; Η επικεφαλίδα του είναι «Τό Κόκκινο Γεράκι επήδησε έξη μέτρα στον άέρα και δάγκασε το χόμα!». Τι γοστό που κάνουν η Γιούντη και ο Τζέρβης! (Ακολουθεί)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

— Άνανια, είπα χθές στον αγαπητό αδελφό μου. Θα σε παρακαλέσω εσένα ή τον Έρευνητή να μου κάνετε τούτη τη βδομάδα λίγη θέση και για μένα στα Νέα και Περίεργα.

— Και τί έχεις να γράψης του λόγου σου στα Νέα και Περίεργα; Έκανε ο πρωτότοκος μας, ανάθοντας σαν κοκοράκι. Τι μπορείς να πής εσύ μια γυναίκα, σε μια σοβαρή και επιστημονική σελίδα.

— Πρωί απ' όλα που δεν είναι καθόλου άγνοχη ή σελίδα να είναι πάντα σοβαρή και επιστημονική. Κι' ύστερα για να ζητήση ή Άγάπη να γράψη, θα έχη να πη κάτι ενδιαφέρον. Λέγε, Άγάπη, τί άστείο σκοπεύεις να γράψης!

— Για τις Αποκριές και για τ'άποκριάτικα κοστούμια, απάντησα.

— Πολύ ωραίο κι' επίκαιρο θέμα, είπε η κυρία Διάπλασις. Σου αναθέτω εγώ να το γράψης. Κι' ο Άνανιας να μη μιλάη, γιατί στο προπερασμένο φύλλο τ'έκανε θάλασσα.

Λοιπόν, αγαπητά μου Διαπλασούλα, μια από αυτές τις ημέρες έπηγα να επισκεφθώ μια φίλη μου, παντρεμένη, που έχει και τρία χαριτωμένα παιδάκια. Τη Φροσούλα, τον Λεάνδρο και την Μπεμπέκα. Και τη φίλη μου δεν τη βρήκα στο σπίτι, βρήκα όμως και τα τρία παιδιά, που όταν με είδαν έτρεξαν να με υποδεχθούν και να με βάλουν με τη βία μέσα.

— Έλάτε, έλάτε, θεία Άγάπη. Η μαμά πάει στα μαγικά να ψωνίση, αλλά έπου να νάναι θάρθη πίσω. Έλάτε να ιδήτε τα κοστούμια μας.

— Ποιά κοστούμια;

— Καλέ τ'άποκριάτικα. Δεν ξέρετε πως μπήκαμε στις Αποκριές;

Και με γέλια και χοροπηδητά με τράβηξαν ως την κάμαρα που εργαζόταν ή μοδίστρα για να μου δείξουν τα κοστούμια τους. Τ'ά πρόβαλαν κιόλας για χατήρι μου, και στάθηκαν καμαρωτά για να τα θαυμάσω.

— Με βλέπετε; είπε η Φροσούλα. Τι νομίζετε πως παριστάνω; Τό Λαχείο του Στόλου! Δεν είναι ωραίο και πρωτότυπο; ή ιδέα ήταν του μπαμπά. Δεν θέλω πια να βλέπω αυτές τις ατίθινες Πιερωστίνες και Μπαλαρίνες, είπε. Να μασκαρευτής κάτι τό ασυνήθιστο. Και κάθισε, που λέτε, και σχεδίασε και το δικό μου κοστούμι και τοσ Λεάνδρου. Της Μπεμπέκας τό κοστούμι ήταν εμπνευση της μαμάς. Και με τα λόγια αυτά ή

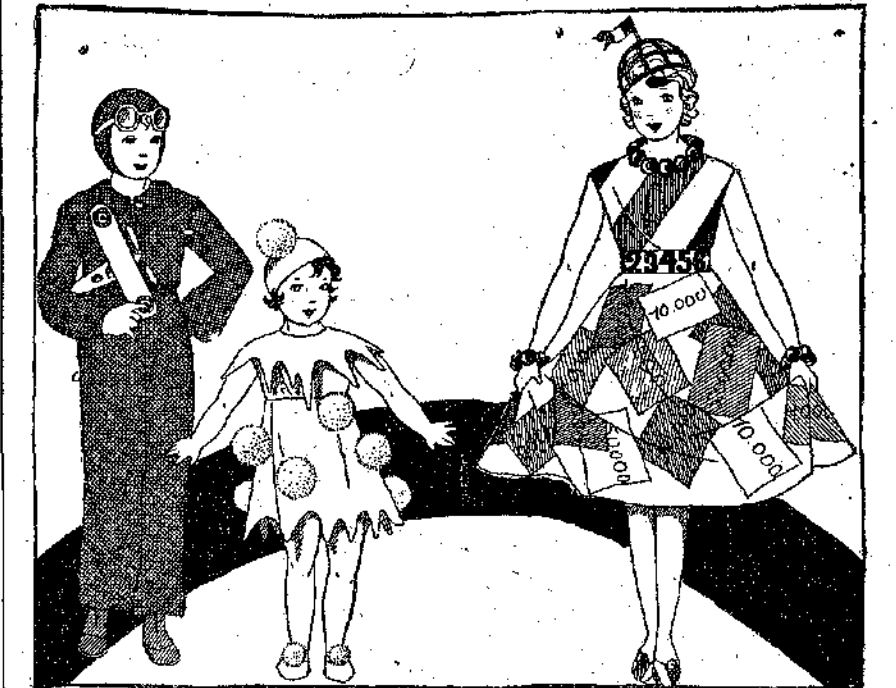
Φροσούλα μου έδειχνε τό φορεματάκι της απ' όλες τις μεριές, ανασηκωνε με σκέρτο τή φουστίτσα της κι' έπαιρνε διάφορες πόζες.

Ήταν όμως σι' αλήθεια χαριτωμένη. Τό φορεματάκι της ήταν καμωμένο από ταφτά θάλασσά, άσπρον και πράσινο ραμμένο σε λουρίδες, με φουστίτσα πλατιά και φουσκωτή. Στη φούστα επάνω ήταν ραμμένα τετράγωνα κομμάτια από τό ίδιο ύφασμα, που επάνω τους ήταν κεντημένοι διάφοροι αριθμοί, με μαύρο μετάξι. Η ζώνη της ήταν από χρυσή κορδέλλα κι' επάνω είχε κεντημέ-

Καλός, λέει; Έξοχος ήταν σι' αλήθεια ο μικρούλης Λεάνδρος. Τέ κοστούμι του ήταν μια άπλη «φόρμα» από χοντρό χαλί λινό, που μπροστά κούμπωνε μ' ένα κλείσιμο «έκλαιρ». Η κάσκα του ήταν καμωμένη από καφετί μουσαμά και στα χέρια του κρατούσε ένα άεροπλανάκι.

— Όταν μεγαλώσω θα γίνω άξιωματικός της Άεροπορίας, μου δήλωσε μ'έλιγ του τή σοβαρότητα ο Λεάνδρος. Τότε όμως δεν θα φοράω μόνο αυτή τή φόρμα. Θα φοράω και στολή με χρυσά γαλόνια.

— Κι' αντί να κρατάς ένα ψεύτι-

«Έτσι μασκαρεμένα θα κάνε τό τρία άδέρφια στο χορό της θείας Μαίρης. Ο Λεάνδρος ως Άεροπόρος, ή Μπεμπέκα ως Χιόνι και ή Φροσούλα ως Λαχείο του Στόλου.»

νους πάλι με μαύρο μετάξι. Όλους τους αριθμούς στη σειρά από τό 1 ως τό 0. Στο λαμό της ή Φροσούλα είχε βάλει ένα κολλέ από χοντρές γυάλινες χάντρες όμοιες μ' εκείνες που μεταχειρίζονται στην κληρωτίδα. Τέλος στο κεφάλι είχε σαν ένα σκουφάκι καμωμένο από χοντρό ύφρα, τυλιγμένο μ' άσημά κορδέλλα, που στην κορφή του κυμάτιζε μια μικρή σημαούλα.

— Τι λέτε δεν θα κάνω φιγούρα; ρώτησε ή Φροσούλα. Θα τό φέρωσω μεθαύριο στον παιδικό χορό της θείας Μαίρης.

— Εμένα ούτε γυρίσατε να με κοιτάξετε, παραπονέθηκε ο Λεάνδρος. Δεν θέμαι καλός άεροπόρος;

κο άεροπλάνο στα χέρια σου θα μπαίνης μέσα σ' ένα αληθινό και θα πετάς, συμπλήρωσα. Έννοια σου όμως Λεάνδρε μου, και με τή φόρμα που φορείς μοιάζεις σαν άσος της άεροπορίας... Ω, τό χρυσό μου! Καλέ τί τρέλλα που είναι ή Μπεμπέκα!

Η συζήτησή μου με τον Λεάνδρο είχε κοπεί ξαφνικά μπρος στην εμπάνιση της Μπεμπέκας, που είχε βάλει κι' αυτή τό μασκαράτικό της και ήρθε καμαρωτή να μου κάνη τή φιγούρα της.

— Ός που να προσθήσω όμως να τή θαυμάσω, έφτασε ή μητέρα της.

— Τά κοστούμια τους θαυμάζεις και σύ; με ρώτησε γελώντας ύστερα από τό σχετικά καλημερίσματα.

Από χτές πού τους τα ράψαμε τα φορούν και τα δείχνουν σε καθένα πού θα έρθη στο σπίτι, τόσο πού φοβάμαι πώς θα τα χαλάσουν προτού να έρθη η ημέρα να τα βάλουν στο χορό. Κι' έχω όμως αν ήμουν στην ηλικία τους μου φαίνεται πώς το ίδιο θα κάναν. Για κοιτάξε όμως τη Μπεμπέκα, δεν είναι σαν κουφετάκι; Παραστακίει το Χιόνι, αν αγαπάς να μάθης, και θα είναι πιστεύω το μόνο Χιόνι πού θα ίδουμε το φετινό χειμώνα. Το κοστούμκι της το κόψαμε πάνω στο καλό άτλαζινο φορεματάκι της Φροσούλας πού φέτος της έρχόταν πια πολύ μικρό. Για να στέκεται όμως το φοδράριον από μέσα με ταρλατίν. Οι μπάλλες πού μοιάζουν χιόνινες έγιναν από λίγο μαρμπού πού το είχα φυλαγμένο από μια παλιά μου ρόμπα. Καθώς βλέπεις δε μου κόσισε σχεδόν τίποτε. Άλλά και του Αέανδρου το κοστούμκι μου ήρθε πολύ φτηνό. Και μη νομίζεις πως θα πάη χαμένο. Θέ του κόψω τα μανίκια και τα μακρὰ παντελόνια και θα τα φορέση το καλοκαίρι στην έξοχή. Πιο παλυέξοδη σχετικά ήταν η τουαλέττα της μεγάλης δε-

σοινίδος. Και βέβαια τον ταπτά τον είχα, άλλ' ήταν βλος άσπρος και έδωσα να τον βάψουν. Άν δεν τον είχα όμως θα της έκανα το φορεματάκι από άπλη σατινέττα. Και τους άριθμούς παιδεύτηκα μέρες δλέκληρες για να τους κεντήσω μοναχή μου. Άν δεν είχα όμως τόσο ύπνομη, μπορούσα να τους κόψω επάνω σε μαύρο ύφασμα και να τους καλλήσω. Άλλά με βοήθησε κι' η Έδρα η Φροσούλα για να πω την άλήθεια.

Μαμμά, ο μπαμπάς! φώναξε εκείνη τη στιγμή ο Αέανδρος. Κοίταξε ξαφνισμένη το ρολόι μου. Πώ-πώ, μία ή ώρα, ο κόσμος μαζεύεται στο σπίτι του για φαγητό. Αποχαιρέτησα τη φίλη μου και τον άντρα της, φίλησα τα παιδιά και τους εύχθηκα καλή διασκέδαση. Μα στο δρόμο πού έρχόμουν σκέφτηκα πως ίσως να έκανε και σε σ' ευχαρίστηση να βλέπατε τις ώρες με μσκαράτες της Φροσούλας, του Αέανδρου και της Μπεμπέκας, και πως ίσως αυτές να χρησιμεύσουν και στη μωμά σας, αν θέλη να σ' μσκαρέψη τώρα τις Άποκριές με κάτι ωραίο κι' ασυνήθιστο.

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Ναι! ναι! σύμφωνοι! φώναξαν όλοι.

Γιατί να δυσχερατήσουν τον καπετάν Αντιφέρ; τί είχαν να χάσουν αν δέχονταν τον όρο; Είκοσι χρόνια δεν είχε έρθει ο άνθρωπος του Καμύλκ. Και θα έρχόταν πριν από τις 5 του Άπριλίου; Κανένας φέβος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Πρώτη άφιμαχία μεταξύ Άνατολής και Δύσης, όπου η Δύση δεν καλομεταχειρίζεται πολύ την Άνατολή.

Πέρασε μια εβδομάδα. Ούτε άνθρωπος, ούτε γράμμα. Ο Ζιλδας Τρεγκομάλν έλεγε πως ήταν πιθανότερο να ίδου τον προφήτη. Ηλία να κατεβαίνει απ' τον ουρανό. Έννοείται όμως πως αυτό δεν τόλεγε και μπροστά στον δξόθυμο φίλο του...

Όσο για τον Ζυχέλ και την Ένογάτη, αυτοί ούτε συλλογίζονταν καθόλου τον άναμενόμενο από το θείο τους. Τον θεωρούσαν μυθικό, φανταστικό. Κι' ήσουοι, άμέρμνοι, έτοιμάζονταν για τη χώρα της εύτυχίας πού ήξεραν καλά τη θέση της χωρίς πλάτη και χωρίς μήνη, κι' ήταν βέ-

βαιοί πως θα έφθαναν εκεί στις 5 του Άπριλίου, την ημέρα πού είχε δρισηθεί για το γάμο τους.

Όσο για τον Αντιφέρ, αυτός είχε γίνει πιά άκοινωνητος, πιά άπρόσιτος παρά ποτέ. Γιατί έδλεπε να πλησιάζη η ημέρα του γάμου χωρίς να έρχεται ο άναμενόμενος. Άίγες έβδομάδες άκόμη, κι' η φτωχή του άνιψιά θα δονόταν για πάντα με το φτωχό του άνιψιό. Κι' εκείνος πού διειρευόταν έκατομύρια, όχι για τον έαυτό του—ά! ούτε σε πλάγια θα κατοικούσε όταν θα πλούτιζε, ούτε με άμίζα θα γύριζε, ούτε διαμνητένια κουμπιά θα κρεμούσε στο γελέκι του! — παρά για να παντρέψη τον Ζυχέλ με μια πριγκίπεςσα και την Ένογάτη μ' ένα πρίγκιπα. Κρίμα! Άν ο άποσταλμένος του Καμύλκ—πασά έφθανε μετά τις 5 Άπριλίου, θα ήταν πιά άργά...

Δεν τον χωρούσε πιά το σπίτι. Μόνο τις ώρες του φαγητού τον έδλεπαν οι δικοί του κι' ο φίλος του Τρεγκομάλν. Τις άλλες γύριζε έξω. Καθεμέρα πήγαινε στο λιμάνι, στις προκυμαλές, και κοίταζε προσεκτικά τους ξένους πού ξεμπαρκάρουνταν. Ήταν κανένας Αιγύπτιος, κανένας Άρμένιος, κανένας πού να μοιάζη με απο-

σταλμένο του Καμύλκ; Τίποτα! τίποτα! Μόνο Νορμανδοί, Βρετόνοι, Άγγλοι, Νορβηγοί. Άνατολίτης κανένας!

Έκείνη την ημέρα— 9 του Φλεβάρη—άφου έφαγε το μεσημέρι στο σπίτι του, χωρίς να πη σχεδόν λέξη, βγήκε για το συνηθισμένο του περίπατο, σαν το Διογένη πού ζητούσε «άνθρωπο», άλλά χωρίς να κρατά και φανάρι άναμμένο, σαν τον άρχαίο κυνικό φιλόσοφο. Τι το ήθελε; Δεν είχε τί μάτια του, για να διακρίνη από χίλια μίλλια εκείνον πού περίμενε; Φθάνει να έρχόταν.

Πέρσιος τους στενούς δρόμους της πόλης με τα ψηλά γρανίτινα σπίτια, κατέβηκε από την οδό Ντι Μπε στην πλατεία Τρουέν, κοίταξε την ώρα στο ρολόι της Νομαρχίας, τράβηξε προς την πλατεία Σατωβριάνδου και σε λίγο βρέθηκε στην προκυμαία του Σιλλόν.

Καμνίζοντας την πίπα του, κοίταζε μπροστά του, πίσω του, δεξιά, άριστερά. Τον χαιρετούσαν από δω, τον χαιρετούσαν από κει, γιατί ήταν πολύ γνωστός κι' αγαπητός στο Σαιν-Μαλό, μά, σκεπτικός, άφηρημένος, δεν άντιχαιρούσε κανένα.

Στο λιμάνι ένα σωρό πλοία—βαπόρια, καράβια, μπρίκια, γολέττες... Ή θάλασσα ήταν περμένη και σε δυο-τρεις ώρες θα έμπαιναν και τα πλοία πού είχε σιναλώσει ο Τηλέγραφος. Ο Αντιφέρ λοιπόν σκέφθηκε πως το καλύτερο πού είχε να κάνει, ήταν να πάη στο σταθμό του σιδηροδρόμου, να περιμένει το ξεπρόε. Ώταν πιά τυχερός σήμερα από τόσες και τόσες άλλες ημέρες;

Άλλά... κρέμας την προσοχή του και την έννοιά του! Άκούσε' εκεί να μην καταλάβη πως ένας άνθρωπος, πραγματικώς άξιοπρόσεκτος, τον παρακολούθησε από είκοσι λεπτά της ώρας!

Ήταν ξένος, και φορούσε κοκκινωπό φέσι με μαύρη φούντα, σακκάκι κλεισμένο ως το λαιμό με μια σειρά κουμπιά, πολύ πλατό πανταλόνι, σε βράκα και μεγάλα παπούτσια. Φαινόταν καμιά έξηναριά χρόνων άνθρωπος, γυρνός λιγάκι και με μακριά κοκκαλιάρικα χέρια πού τα είχε σκυρωτά στο στήθος του. Κι' αν δεν ήταν αυτός ο άναμενόμενος του καπετάν Αντιφέρ, ώρισμένος ειχ' έρθει από χώρες πού τις βόδεχε η άνατολική Μεσόγειος—Αιγύπτιος, Άρμένιος, Σύρος ή Όθωμανός.

Ακολουθούσε τον ήρωά μας με βήμα διστακτικό, και πότε έτρεχε να τον πλησιάση, να τον σταματήση, πότε κοντοστεκόταν από φόβο μην

ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Θυμηθήτε και τους στίχους να-ποιου άγνωστου πού ανέφερα σ' άλλο κεφάλαιο: Τι θαυμάσιες όμοιοκαταληξίες, μολονότι οι στίχοι, σ' αυτή τη γλώσσα, είναι γελοίοι:

Τους δαίμονες της στέλλει
Η των Ταγάρων γέννα
Αυτούς,
Να καταφάγη θέλει
Ός πειναλέα λίκαινα
Θνητούς.

Άριστοτέλης επίσης της όμοιοκαταληξίας, αν και μέτριος ποιητής, ήταν ο Άλέξανδρος Ραγκαβής. Ίδου στροφές από τον «Πλουδ Διούσου»:

Η έντασις του άχανούς
Διγατόν έκοιμάο
Κι' έβλεπε δύο ουρανούς:
Ο εις ήν άνω κναουός,
Πλουτός ο άλλος κάτω.

Αι διαλείπονται ηνοαι
Του έσρος έφύσαν
Αμφίβολαι και άραιαι
Μαυράν δ' εφείνοντι' ός σκαι
Αι κορυφαί των ήσων

Άκόμα λίγες οδηγίες πρέπει να σάς δώσω.

Ώραία, πλούσια και δύσκολη είναι η όμοιοκαταληξία, όταν όμοιοκαταληκτών διάφορα μέρη λόγου όνομα π: χ: με ρήμα, ρήμα με επίθετο, επίρρημα μ' άντωνυμία κτλ. Άπεναντίας είναι εύκολη, κοινή, άσχημη, όταν όμοιοκαταληκτούν τα ίδια μέρη λόγου, όνομα με όνομα, επίθετο μ' επίθετο, ρήμα με ρήμα και καθεξής.

Προσέξτε στις παραπάνω όμοιοκαταληξίες του Ραγκαβή. Το έφύσαν δεν όμοιοκαταληκτεί με κανένα έλύσαν, άλλά με το ήσαν, ρήμα δηλαδή με ούσιαστικό. Επίσης το άχανός δεν όμοιοκαταληκτεί με κανένα άπλανός ή πνονός, άλλά με το οδρανός, δηλαδή επίθετο με ούσιαστικό. (Το κναουός πάλι είναι μέν επίθετο άλλά κατ' όνομαστική, ενώ το άχανός είναι κατ' γενική, και το οδρανός κατ' αίτιαστική κι' αυτό ποικιλία). Έχουμε ακόμα έκοιμάο κάτω (ρήμα μ' επίρρημα) ηνοαι-άραιαι (ούσιαστικό μ' επίθετο) και σ' άλλη στροφή του ίδιου ποιήματος έφρίνον-κύνου (ρήμα με ούσιαστικό) πού είναι αληθινό εύρημα!

Έτσι πρέπει να αποφύγετε τις εύκολες κι' άσχημες αυτές όμοιοκαταληξίες: αγαπώ μισώ, καλό-κακό, δυστυχιμένος εντυχιμένος, κτλ. και τις χειρότερες απ' όλες ψυχή μου-καλή μου, δικός μου-έχθρός μου,

κακό του καλό του κτλ. Με δυο λέξεις (δικός μου) πρέπει να όμοιοκαταληκτεί μια (κόσμου). Και όος μου-δούσμου, ποτώ σε οώσε, πάρ' τη-Σπάρτη. Τότε είναι καλή η όμοιοκαταληξία.

Έννοείται όμως πως δεν είναι κι' εγκλημα μερικές κοινές όμοιοκαταληξίες σ' ένα ποίημα, όταν οι άλλες είναι σπάνιες και πλούσιες. Σας έφερα παραπάνω για παράδειγμα τον «Ύμνο» του Σολωμοσ. Μα υπέρχουν και πολλά άλλα έξοχα ποίηματα, και του Σολωμοσ και άλλων, όπου συχνά βρίσκει κανείς να όμοιοκαταληκτούν το ψυχή με το καλή, (κι' όχι καν με το εύχη) και το δική μου με το ψυχή μου. Γενικά, οι πρώτοι Έπτανήσιοι ποιητές δεν έκαναν και τόσο πλούσιες όμοιοκαταληξίες. Η καθαρευουσιάνικη Σχολή των Άθηνών τις εισήγαγε (Ραγκαβής, Καραιούτας κτλ) κι' οι νεότεροι δημοτικιστές τις κνήγησαν επίσης. Σήμερα το κυνήγι της σπάνιας όμοιοκαταληξίας είναι κοινό. Μερικοί μάλιστα ποιητές το θεωρούν παιγνίδι άταίριαστο στη σοβαρή και μεγάλη ποίηση. Κι' εδώ ακόμα, βλέπετε, εφαρμόζεται το «πάν μέτριον (μετροημένο) άριστον»...

Η ΣΤΡΟΦΗ

Η στροφή είναι ένα σύμπλεγμα από στίχους. Τα ποίηματα, όταν δεν είναι μονοκόμματα, αποτελούνται από στροφές.

(Στροφή, από το στρέφω=γυρίζω, σημαίνει γύρισμα. Και πραγματικώς, σ' ένα ποίημα, άφου τελειώση μια στροφή, ξανάρχεται, ξαναγυρίζει, συνήθως μια όμοια—ένα τετράστιχο, ένα πεντάστιχο, ένα δεκάστιχο κτλ.—Η λέξη έμεινε από το άρχαίο δράμα, όπου ο χορός, χορεύοντας και τραγουδώντας, έκανε στροφές κι' άντιστροφές. Άλλ' αυτά είναι ιστορικά πού δεν έχουν πολλή σχέση με τη νεώτερη Στιχουργία).

Η μικρότερη στροφή ενός ποιήματος είναι το δίστιχο. Φυσικά, οι δυο στίχοι πρέπει να όμοιοκαταληκτούν μεταξύ τους, όταν δεν όμοιοκαταληκτούν, παρά είναι στίχοι έλεύθεροι (και θα ίδουμε σ' άλλο κεφάλαιο πότε και πότε οι στίχοι λέγονται έλεύθεροι), τότε το ποίημα είναι μονοκόμματο. Ο «Όρκος» του Μαρκορά, έπικό ποίημα, αποτελείται από δίστιχα δεκαπεντασύλλαβα:

(Ακολουθεί)

ΓΡ. Σ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΜΟΥ

Δέν ξέρω γιατί λένε πως τα παιδικά χρόνια είναι τα καλύτερα! Πώς να το παραδεχθώ, αφού βρισκω πως έχω τόσα βάσανα!

Πρώτα-πρώτα το πρωινό ξύπνημα. Είναι όμοιο δηλαδή να σε ξυπνούν πρωί-πρωί και να σε σηκώνουν το χειμώνα απ' το ζεστό σου κρεβάτι; Να θάλει λίγο να τενοθεύει; και να σου φωνάζουν «Γρήγορα και θ' άργήσει!»

Υστερα το μεσημέρι, όταν γυρίζεις πεινασμένη, να σε περιμένει το... μουρουνόλαδο! Τι άγδια! σου κόβεται άμέσως ή βρεξη. Και στο τραπέζι να σου φωνάζουν: «Φάε, Μπέριμα, είδημη δέν έχει φρούτα!»

Μόλις σχολάσει τ' άπόγευμα, θέλεις λίγο να παίξεις. Μα σ' αφήνουν; δλη την ώρα σου φωνάζουν: «Τελείωσε τα μαθήματά σου; μελέτησε μόνο;» Και πάντα κάποια άφορη ή θά βρούν, να σου κόψουν το καλύτερό σου παιχνίδι.

Το Σάββατο, έπιτέλους, λές, έρχεται ή Κυριακή, θά ξεσκάσω! Μα τό έπιτρέπει ή Γεωμετρία; Κύκλοι, κύλινδροι, σφαίρες, όλα στριφογυρίζουν, στο κεφάλι σου και δέν σ' αφήνουν ν' άπολαύσεις τίποτα!

Πήτε μου, σάς παρακαλώ, βρισκατε όμοια ατέη τή ζωή; Άκούω πως οι μεγάλοι λένε: «Άχ! να ήμωνα παιδί». Να σάς πώ; έγω όταν μεγαλώσω, δέ θά πώ ποτέ μου αυτόν τό λόγο.

Πειραματίστω Γατάκι Γ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΑΠΟΒΟΛΗ

Είναι μία όμοια ήμέρα του Γεννάου. Ο ήλιος με τις ζεστές ακτίνες του άναζωογονεί δλη τήν πλάση. Στο δρόμο ό άνθρωποι περνούν χαρούμενοι και βιαστικοί. Μόνο ο Κάκης προχωρεί σκυφτός και λυπημένος. Βλέπει τους ανθρώπους να περνούν και νομίζει πως άλλοι του χαμογελούν ειρωνικά κι άλλοι τον κοιτάζουν με περιφρόνηση. Αυτός είναι ο πιο δυστυχισμένος, ό πιο περιφρονημένος απ' όλους. Σάν όνειρο θυμόταν τό τελευταίο συμβάντα στο σχολείο. Είχε πάει χθές τήν Κυριακή τό βράδυ, στον κινηματογράφο χωρίς να τού τό έπιτρέπουν. Τόν βρήκε ό φίλος του ό Ντίνας και τό έλε:

— Τι λές Κάκη, δέν πάμε στον κινηματογράφο.

— Μα δέν μ' έπιτρέπουν.

— Δέν ντρέπεσαι να φοβάσαι, και ποιος θά μ' άς δει;

Κι έτσι τόν κατάφερα. Άλλά για κακή τους τύχη τους είδαν τό βράδυ, και σήμερα τους άπόβηλαν και τούς δύο. Μία μέρα άποβολή. Τό περιμένο ποτέ ό Κάκης; Αυτή ή ήμέρα τού φαινόταν σάν ένα στίγμα στη σχολική

του ζωή. Ήταν άλήθεια έννοχος ό Κάκης, αλλά δέν ήταν κακό παιδί. Κατάλαβανε τό σφάλμα του και γι' αυτό στεναχωριόταν πολύ.

Τι θά έλεγε στη μητέρα του; «Α... τό βρήκε. Άρρώστιας ό καθηγητής τών Έλληνικών και γι' αυτό δέν έκαναν μάθημα. Άλλ' αν τύχαινε και ρωτούσε τήν Νίτσα τή γεγιτισιά τους πού είχε τόν ίδιο καθηγητή, τί θά έλεγε; «Όχι, αυτό δέν ήταν καλό. Άλλά τί άλλο έπραξε να βρη; Άπλούστατα. Οι καθηγηται της τάξέως μας ήταν βνορκοι κι έτσι δέν κάναμε σχολείο.

Ας τό σκεπτόταν δέν έλες δλ' αυτά, ό Κάκης έννοχός του έως τίποτα. Ή συνείδησή του επαναστατούσε στην ιδέα της ψευτιάς: Στη μαμά μου να πώ ψέματα; «Όχι. Θα της πώ τήν άλήθεια, ουλλογίστηκε.

Απ' όπου κι αν περνούσε τού φαινόταν πως όλα τα παιδιά έλεγαν. Να τό κακό παιδί. Να ό τιμωρημένος. Και δέν ήσύχασε παρά μόνον όταν κέφτοντας με λυγμούς στην άγκαλιά της μητέρας του, της είλε τήν άλήθεια.

Άλλά όρκίστηκε ότι ποτέ... μα ποτέ, άλλη φορά δέν θά έδινε άφορμή να τιμωρηθώ.

Ηπειρωτόπουλο Γ

ΕΝΑΣ ΣΩΣΙΑΣ

Πολλά κυράενα παρουσιάζει ή ζωή μας, μα και τό παρακάτω πού θά διηγηθώ είναι άρκετά αξιοπερίεργο. Μόλις πρωτοάνοιξε τό Γυμνάσιο Θηλέων, μαζευτήκαμε όλοι οι μαθήτριες στον κήπο ως πού να χυλιήση τό κουδούνι να μπουμε στην τάξη.

Ένω φλυαρούσαμε παρουσιάστηκε μπροστά μας, ό έπιστάτης ένας άνθρωπος ψηλός, άδύνατος, με άραιά γεννάκια πού τόν βλέπαμε για πρώτη φορά.

Αμα μπήκαμε στην τάξη μια έκπληξη. Ο ίδιος κείνος ό έπιστάτης σέ μια μεγάλη κορνίζα φωτογραφία κρεμασμένος σάν τοίχο. Σταθήκαμε έκπληκτες. Μπα! είπαμε, χαρά στο μούτρο πού τό κρεμάσαν και μέσ' στην τάξη μας; Τόσο σπουδαίος είναι ένας έπιστάτης;

Έκει μαρφομένες κάτω απ' τή φωτογραφία κάναμε διάφορες σκέψεις, όταν καταφάνει ένας καθηγητής και είπαμε τή σκέψη μας.

Μά, λέγει δέν διαβάστε από κάτω τό μικρά-μικρά γραμματάκια να δητε ποιός είναι;

Τότε ανέβηκε μά στην καρέκλα και διάβασε τή λέξη Ύψηλάντης. Κόκκαλο έμεζε και γέλια ύστερα.

Ζήτησ ό σοσιας, λοιπόν, ό ζωντανός τού πεθαμένου Ύψηλάντου, είπαμε. Κι από τότε τόν τιλοφορούσαμε με τόν τίτλο Ύψηλάντης ό νεώτερος κι

έτσι τώρα όλοι τον καλούν, και τό έβγει και μαρσώνει και κείνος, γιατί λέγει ρώτησε κι έμαθε ποιός καλληκαρός στην Έπανάσταση ήταν ό συχωρημένος πού τού μοιάζει καταπληχτικά.

Γιλέρια Β

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Της μικρής Τιτίκας της πόνεσαν τό μάτια. Μία φίλη της μητέρας της τή ρώτα:

— Πώς είναι τό μάτια σου, Τιτίκα μου;

— Καλά, άπαντό ή μικρή' ό γιατρός μου είπε πως τώρα βλέπω καλύτερα.

Γ. Φ.

Ρωτούν τόν Τοτό, πού είναι άρρωστος ή μητέρα του:

— Η μαμά, άπαντό σηκώθηκε;

— Μάλιστα, άπαντό ό Τοτός' μόλις της έβαλαν... θερμόμετρο, έγινε καλά.

Κ. Ψαράς

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΗΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Από τούς έν περιεχόμενους έπιμολός, ό πρώτος είναι τό ταχυδρομικό τού Έσωτερικού και ό δεύτερος τού Έξωτερικού.

Ο Άγγελος της Άγάπης (με 60 εικόνες) δρ. 35 (15 και 29).

Η Άδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοκούλου (με 24 εικόνες) δρ. 20. (7,50 και 16).

Η Άπλή ζωή, υπό Άγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).

Η Έπιτυχία εις τήν ζωήν, υπό Άγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).

Τό Θύμα τού Φθόνου, (με 20 εικόνες) δρ. 30. (9,50 και 20).

Παιδικόν Θέατρον, Γρ. Ξενοκούλου, δι' έορτάς Σχολείων και Οικογενειών, Α' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15). Β' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15).

Παιδικόν Πνεύμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 και 2).

Πράος ό Νυκίου, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (9,50 και 20).

Ο Πυρροπόλης, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (9 και 18).

Υπέρ Πατρίδος, (με 24 εικόνες) δρ. 30. (10,50 και 21).

Ο Φώτης, έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 και 5,50).

ΒΛΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 όδός Έβριούτου την 13 Φεβρουαρίου 1936

ΚΑΤΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΑ τα παιδιά μου με τά άφεινιά μουβιστορήματα! Δέν άνοιγω γράμμα πού να μή λέγ ένα σωρό πράγματα γι' αυτά. Άλλος προτιμώ τίς «Έξωφρενικές Περιπέτειες», άλλος τόν «Μπάρμπα-Μακροπόδη», μα κι' όσοι προτιμούν τό ένα, όμολογούν πως και τό άλλο δέν πάει παρακάτω». (Πολύ φυσικά, άφου και τά δύο τό είδος τους είναι άριστοεργήματα). Τα παιδιά μου γουστάρουν επίσης τό ποικιλώτατα «Νέα και Περιέργα από όλα τόν κόσμο», και θεωρούν χρησιμώτατο πράγμα τή «Στιχοσυγική» πού τούς μαθαίνει ό κ. Ξενοπούλος. (Κι' άλήθεια, αυτή δέν είναι μόνο για ποιητές και ποιήτριες' είναι και για κάθε παιδί πού θέλει να συμπληρώση τήν εγκυκλοπαιδική μόρφωσή του). Πάριτ' ά να πώ για τούς ένδοξοέπιμολός τών μικρών με τίς «Γάτες της άκνάης». Γενικά άναγνωρίζεται πως ό άφεινός μου τόμος είναι άνώτερος ή άπό κάθε προηγούμενο, και πως αυτή ή άνακίνηση της όλης σημαίνει στην πορεία μου είναι σταθμό. Πολύ επίκαιρα λοιπόν— παρατηρούν οι φίλοι μου—ήλθε αυτόν τό χρόνο και τό Μετάλλιο της Άκαδημίας σά μια μεγάλη άναγνώριση κι' έπιβράβευση.

Μ' όλα αυτά, δέν ήμια και τόσο πολύ έθαρσιστημένη από τό Ξεπαθήμα. Άλήθεια, άρκετοί έσπαθώσαν και φέτος, και πάλι τούς έθαρσιτώ άλλος άπ' τήν καρδιά μου. Πέσου όμως, ως αυτόν τό μήνα, τά Ξεπαθήματα ήταν περισσότερο. Γιατί άραγε; Μου φαίνεται πως όλοι οι φίλοι μου μπορούσαν να έπωφεληθούν από τά όρκια πράγματα πού δημοσιεύω φέτος, άκμα κι' από τή διαφήμιση πού μου έγινε με τό Μετάλλιο και με τό στήσιμο της προτομής τού Πολέμη, για τό προσεχικό σου κι' άλλα παιδία στην διαπλασιακή οικογένεια. Άς έλπισω πως θά προσπαθήσουν τώρα. Πάντα υπάρχει καιρός. Γιατί νέοι συνδρομητές μπορεί να έγγράφονται όλο τό χρόνο.

Παλιά μου αγαπητή Τριανταφυλλένια, τά έλαβα όλα και χάρηκα πολύ. Θα χάρωδην και τά παιδία πού είχαν τόσον κατό νόπλασόν σου και δικό σου. Ο κ. Παπαδόπουλος σ' έθαρσιτώ για τά καλά λόγια. Φίλησέ μου τόν μικρό.

Ροζέλιάντια, πολύ χάρηκα για τό γυρισμό σου, δέν ήθελα βέβαια να γίνω από τέτοια αιτία, αλλά, κατά τήν παραομία «ούδέν κακόν έμικτόν καλοδ». Έθαρμαι να γίνης καλά στην έντέλεια και να ξαναρχίσης τό μαθήματά σου. Πολύ έθαρσιστα αυτά πού μου γράφεις για τήν καλιά μου Άγριόπαπια.

Αναμοξάλη, αυτό τό ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, σου έδιέλεξα από τά δέκα πού είχες προτείνει, και τώρα είσαι έν τέξει. Άλήθεια, τά «επίκαιρα» κομμάτια για τή Σελίδα εις' ένα πρόβλημα. Όταν λαβαίνω τόσο πολλά κι' άρχω τόσο να τά διαβάξω, είναι άδύνατο να άκριβή και να δημοσιεύω έγκαίριος ένα καλό Χριστουγεννιάτικο, Πρωτοχρονιάτικο, άκόμα κι' ένα Άνοιξιάτικο ή Χειμωνιάτικο. Κι' ίσως ή πιο μεγάλη δυσκολία είναι να γράφω. Γιατί πως μπορεί να έμπνευσθώ κανείς ένα Χριστουγεννιάτικο δυό και τρεις μήνες πριν από τό Χριστουγεννιά, ή ένα Άνοιξιάτικο στην καρδιά τού χειμώνα; Μιά λσημόν βλέπω: Να μου στέλνεται, όταν θέλετε έπικαιρα, έμπνεύσεις σας πιασινές. Π: χ:

έμπνευσθήκατε και γράφατε κάτι τήν Πρωτοχρονιά τό 1936; Φυλάξτε το, ξανακοιτάξτε το και στείlate μου τό τόν έρχομενο Νοέμβρη. Έτσι θα προφάση, αν είναι καλό, να δημοσιεύω τήν Πρωτοχρονιά τό 1937.

Σ' έθαρσιτώ πολύ, Στέφανε της Δόξης, για τόφροτικό άρθρο πού έγραψες στη ζακωνθινή έφημερίδα για μένα με τήν εθκαρία της άπονομής τού Μεταλλίου. Έθαρσιότητος, σ' παρακαλώ, δ'κ μέρος μου και τόν κ. Διευθυντή της έφημερίδας πού τό δημοσιεύσε τόσο περιφανώς. Βαθύτατα με συγκινούν αυτές οι έκδηλώσεις της συμπάθειας. Κι' είμαι κατενθουσιασμένη με τή όραση τών ζακωνθινών μου φίλων. Τό φυλλάδιό μου τυπώνεται Σάββατο. Ός πού να γίνη τό ταχυδρομείο τών συνδρομητών όλων, χρειάζονται δυό-τρεις ήμέρες. Βάλε και τό ταξίδι με βαπόρια πού δέν φύγουν καθέμερα! Γι' αυτό στα νησιά τό λαβαίνετε Τετάρτη ή Πέμπτη. Όσο για τά γιορτινά έκείνα φυλλάδια, τά λάβατε άργότερα, έπαση, με τις άργίες, έβράδων και να τυπώνουν και να διακπεραιωθούν.

Ένω Γιάμπλερ, Ε, κάποτε θά γίνω κι' αυτό τό όνειροτό ταξίδι στην Άθήνα και θά γνωριστούμε κι' από κοντά. Φθάνει να μή γραφή γάνδεξή τί σκάλα τού γραφείου μου, όπως μερικοί και μερικές πού έρχονται και φεύγουν χωρίς να τούς ίδω... Πολλά χαιρετίσματα στην παλιά μου Πούλια.

Α, Χωρίς Ψεγά, πώς βελτιώθηκε τό γραφείο σου και τί έσκολα πού διαβάξω τώρα τά πάντα ενδιαφέροντα γραμματάκια σου! Έλαβα τις τρεις συνδρομές κι' έθαρσιτώ πολύ. Έστειλα ένα λυσόχαρτο και 8 τετραδία.

Ταξιλοκρότισσ, Άρσέν Αδυσίτν, Άσπραπόροτισσ, Άγγλη, Τυρταίς, Τσουκνίδα, Σκόρπια Ροδοπέταλα, Κόκκινα Τοξόνη, Λυδία, Ήρω τού 13, Μποζάμπο και Πούλια—νέοι μου φίλοι και φίλες, ή παλιοί πού τώρα πρωτοπαίνετε στην κίνηση, με μεγάλη χαρά διάβασα τά πρώτα σας γραμματάκια, ένέκρινα τά ψευδώνυμά σας κι' έλπίζω να μου γράψετε συχνά.

Χιμαριέ, Γιούτη Π. Τζαννετιάνη, Παιδί της Άνδριότισσας, Μπουμπίλη, Κλάρα, Άγνοβία, Καλλιόπη Τσοβία, Έθγενές Ίδιανόν, Γεώργιος Άποστολιόπουλο και Έλπίς Βιάδου, καλά μου παιδία, σάς έθαρσιτώ πολύ-πολύ για τά ξεπαθήματά σας κι' έλπίζω πως θά έθαρσιτώστε να με συσταίνετε στους γνωστούς σας.

Μπαταροφλά, Γαρόφαλλο, Ντόριαν Γερσώ, Κλαίλια και Κωνσταντίνε ΙΒ', καλά μου παιδία, και τά δικά σας γραμματάκια διάβασα με μεγάλη έθαρσιότητα, έξέτελεσα τις παραγγελίες σας και σάς έθαρσιτώ για τά καλά λόγια. Ο χάρος, δυστυχώς, δέν μου έπιτρέπει να σάς πώ σήμερα περισσότερα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Θαυμάζοντας τή φύση» τού Ζουζούλου. Είναι αθύρητο και έχει ελλειρόνεια, αλλά τό γραφικό του διαφέρει πολύ. Γλώσσα άνώμαλη. Άς γυμνάξεται τό Ζ, και κάποτε θά γράψη καλύτερα. —Οι τρεις χωριάτες τού Ύδραϊόπουλου. Άρκετά καλογραμμένο, αλλά δχι τόσο κατάλληλο για τή διάπλαση. Γλώσσα πολύ άνώμαλη. —Ένθίμια τού Γολιάθ. Ός θέμα όρατότατο και πολύ όμοια άνεπτυγμένο, ή έκτέλεση του όμως διαφέρει από τεχνικής άπόψεως. Θα κερ-

δίσει πολύ αν γραφή σε πεσό, μ' ένα έλαφρό κυρτό τόνο πού θα τό κάνη να μιιάξη σάν πεσογράφος. Άς έπιχειρήσθ ό Γ. —Παραμόνη Πρωτοχρονιάς τού Σίγμοφρεντ. Άργοπορημένο. Τίποτα τό έξαιρετικό. —Τό Βάζο έφτασε» της Διεσώσσης. Έκτενέστατο. Πολύ άκατάστατα γραμμένο. Τώρα πού με τή δημοσίευση της Μικρής Στιχοσυγικής έχει περιόρισται ό χάρος της Σ. Σ. Σ., φροντίξτε να γράψετε κομμάτια συντομώτερα από έκείνα πού βλέπατε να δημοσιεύονται. —Χριστούγεννα» της Α. Ε. Κι' αυτό παρακάτω. Τό γραφικό άρκετά κοινό. —«Στης λίνιης τό νερά» της Ε. Β. Βηρεασμένο από τό γνωστό ποίημα τού Χάινε. Ή πρώτη στροφή άρκετά καλή. Οι υπόλοιπες διατερούν, είως ή τελευταία όπου μέτρο δέν υπάρχει' γίνονται όμως ένα πλήθος χαωμώδιες. Παρακαλώ τήν Ε. Β. να διαβάση τί γράφω στο πρώτο μνο φύλλο σχετικά με τά ποιήματα της Σ. Σ. Σ.—θα έθακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κοκκινόπετρα, κ. (ΜΣ). Καμάρι τού Σπιτιού, κ. (;); Μικρούλα Τραλαλά, κ. (ΣΔ). Χρηστοθής Λαίμων, ά. (ΝΔ). Δύο Άμοφτροί, ά. (ΣΣΝΔ) Ντένσκυβ «Χ», ά. (άνώνυμος), Κόρη της Σελήνης, κ. (ΑΝ). Ξανθή Μπουκλίτσα, κ. (ΑΣ). Μακροπόδης, ά. (ΚΝ). Κορδαλάς, ά. (ΠΚ). Ράς Δουινδός, ά. (ΑΔ). Πομπαντούς, κ. (;). Άγομμέναν, ά. (ΒΑ). Κρίσιος τού Ντιανόσι, ά. (ΠΠ). Ρωκοίνδυνος Νάυτης, ά. (ΧΤ). Άσπρος Κόινος, κ. (ΙΑ). Μαχαραγιός, ά. (ΝΑ).

Άνανώσεις Ψευδώνυμων: Ξανθή Έλληνοπούλα, κ. Νεφέλη, κ. Αμαδουός, κ. Ούκις, ά. Γελαστός Ύπόλοχαγός, ά. Άχακία, κ. Άνθρωπακος, ά. Άπλή Ζωή, κ.

Η Διάπλωση άσπαξεται τούς φίλους της: Δόλαν Ι. Κολυμάδη (και τή συνδρομή σου έλαβα, και τό ψευδώνυμό σου ένέκρινα, και τά φυλλάδια σου στέλνουνται τακτικά' αν τυχάν δέν έλαβες στο μεταξύ κανένα, γράψε μου να σου τό έπιστείλω) Χιμαριάν (τό έλαβα, αλλά... με τή σειρά του) Ηπειρωτόπουλο (έθαρσιτώ πολύ έστειλα 5 τετραδία' εθαρμαι να πραγματοποιηθούν τά όνειρα' δέν κατάλαβα τήν τελευταία σου έρώτηση: έννοσις Σάλογα;) Βάνδαν (έθαρσιτώ πολύ και για τήν άνανήσή και για τά καλά λόγια' γράψε μου πιο συχνά) Ψεγγαρόλοιστην Βραδύαν (στο γράμμα έκείνο σου άπήνησα με τό παλιό σου ψευδώνυμο γιατί μ' αυτό είχες άπογράψει: σου έστειλα τά φυλλάδια 1-4—στείλε μου αυτό τό κομμάτι.) Στέφανον Τιμηής (βέβαια πρέπει να κάμης και σέ σε άλλους τό καλό πού σου έκαμε ό φίλος μας Κ. Ρ. ό Ράδ. Σταθμός τού Μπάρι προσφέρει μια μεγάλη ύπηρεσία στην Έλλάδα' για τό κομμάτι θά σου πώ έμα τό διαβάσω με τή σειρά του) Θαλασοόλυκο (τά έλαβα' τώρα περιμένω και γράμμα με περισσότερα) Άνώνυμον (κάνας πολύ καλά πού άσχελαστει μόνο με μένα και κάπου-κάπου διαβάξεις και κανέν' άλλο βιβλίο' μα ποιός είσαι; έξχασες να άπογράψης και τό Παιδικό σου Ήνθίμα δέν τό κατάλαβα) Γιλέριαν (τά έλαβα όλα για τά καλά λόγια εθαρσιτώ' λυσόχαρτο έστειλα τό διηγηματάκι σου τό βλέπεις σήμερα) Ίσπότην της Άετας (χαίρω πολύ για τήν πρόσθε σου και δέν άμφισβάλω πως και φέτος θά

είσαι πρώτος στην τάξη σου· σου έστειλα 3 τετράδια), Φίλημα Σκιάς (εὐχαριστῶ γιά όλα· είσαι δικαιολογημένη· χαιρετίσματα στον *Ίππύταμο Αετό* και παρασηματικά σου.) *Είσπρακαρτοβάκι* (έκαμες καλά ποῦ μου τὰ έγγραφεσ όλα· αυτά· έτσι σέ γνώρισα καλύτερα· μ' εὐχαριστήσε κι' ή πρακτική σου· γιά τή δημοτική πρόκει όμως νά μαθαίνωσ και τήν καθ'εξουσία·) *Φωνήν τής Πατρίδος* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Χρυσήν Ακτίνα* (έλαδα κι' εὐχαριστῶ γιά όλα· κριμα νά είσαι στην Αθήνα και νά μήν έρθωσ νά γνωριστοῦμε· άχ, αυτή ή τροπή!) *Σίγμαφρονή* (πόσον καιρό είχεσ νά μου γράφεσ! καλό μ' εὐχαριστήσε το γραμματάκι σου· πῶσ πήγαν οι διαγωνισμοί;) *Πνεῦμα τής Αντιλογίας* (έλπίζω νά λυθῆ κι' αυτό το «έπιμαχο» ζήτημα κατ' εὐχην· άχι, τό λάθος στην άριθμηση των Ασκήσεων δέν θά φέρη καμιά άνωμαλία· ή *Α. Π.* δέν άνανάωσ φέτος·) *Σοφίαν Ν. Φωνίδου* (χαίρω πολύ· Όδηγόν και λυοόκρτα έστειλα· θά πάρωσ βεβαια και ψευδώνυμο·) *Ελβίαν Καρμάνου* (εὐχαριστῶ γιά τ' όρατο συγχαρητήριο· ναι, μεγάλωσες τώρα· κι' άχι μόνο νά διαβάξεσ όλα τὰ φυλλάδιό μου μπορείσ, αλλά και νά μου γράφεσ κειπουκάπου, γιά νά καταλαβαίνω κι' έγω χαρά·) *Έμμαον Μόρελαιτ* (δ· κ. Π. σ' εὐχαριστῶ έγκερθίωσ· γιά τό κομμάτι σου δέν θυμάμαι· μ' άν δέν είδες άκόμα τίποτα, θά παρήπασ· συμθαίνω κι' αυτό καμιά φορά· δέν μπορείσ νά πῆσ πῶσ... σε παραπέταξ!) *Έλλην Πλακοῦδη* (έχω στη διάθεσή σου δρ. δ·) *Μόγγην*, *Τοῖδα* κτλ.

Είς δόξα τιποτολόσ έλαδα μετά τήν 25 *Ίανουαρίου*, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ. Αι λύσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου δέκται μέχρι 15 Απριλίου.

116. Δεξίγραφος

Σέ πρόθεση διασάλλαβη
Μιά μέρα άν προσκολληθήσ,
Θαλασσινή θεότητα
Μεγάλη θ' άντικρούσθης.

Αγκάδι

117. Δογοπαικτικός Δεξίγραφος

-Τι λαίμοσ άκάθαρτος
Είν' αυτόσ, Γεωργάκη;
-Ω! ένα μάντη μυθικό
Είλεσ τώρα, Τάξη!

Θάλης Βλαστόσ

118. Στοιχειόγραφος

Μικρούτσικο θαλασσινό
Στή γλώσσα γράψ' το τήν κοινή,
Κατόπι σβύσ' τον τήν ούρά,
Κι' έναν περίφημο Ιταλό
Πολιτικό-άξια τρανή-
Θά κάμωσ έτσι μια χαρά.

Σπίθα

119. Στοιχειόγραφος

Βάσεις Δέλτα άντι γιά Βήτα,
Κι' από εκείνο ποῦ τάραξται
Τό θαρῶ και τό σκαρῶζει,
Τό περὶ του τόρα καίτα.
Έλληνικός Αετόσ

120. Διπλωτών

* * * * * = Αποστολόσ
* * * * * = Βαλκανικόν κράτοσ
* * * * * = Δέν φυσά διδύλου
* * * * * = Έργαλειόν
Και καθέτωσ τὰ ἴδια.

Βοσκαροῦ

121. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 2 6 7 8 = Ανάκτορον
2 6 4 2 = Δυσάσσοσ· συναίσθημα
3 4 3 4 5 2 = Γυναικειον χαϊδευτικά
4 2 1 2 = Νήσοσ τής Ωκεανίασ
5 2 6 6 2 4 = Πόλισ τής Γαλλίασ
6 7 8 2 = Μουσικός δροσ
7 5 8 2 1 2 = Άλλοσ μουσικός δροσ
Πόλισ τών Ονειρών

122-126. Φωνηεντογράφος

Μεταξύ των κάτωθι συμφωνιών, των όκτοών ή σιωπῶ εἰς έκαστον σωρῶν δύνανται και νά μεταβληθῆ, θά παρενεθῆ εν φωνήεν, τό αυτό πάντοτε και άνά τρεῖσ φοράσ, όσσε νά σχηματισθοῦν πέντε λέξεισ, πῶσαι γεωγραφικάι:
οκλ εν χει γοφ νθ
Ανθοσ τοῦ Ιονίου

127. Διπλή Ακροστιχίς

Τά δεύτερα γράμματα των κάτωθι ζητούμένων λέξεων, καθώσ και τὰ τρίτα, άποτελοῦν δύο μεγάλουσ καλλιτέχνας τής αρχαιοτήτοσ, τών ένα γλύπττην και τόν άλλον αρχιτέκτονα:
1, Έρσητόν· 2, Ίερά πόλισ· 3, Ηφραστειόν· 4, Μέγασ έφευρέτησ· 5, Κρότασ τής Ασίασ· 6, Ο κόσμοσ προ τής δημιουργίασ· 7, Αρχαία χώρα τής Ασίασ.

Γεώργιοσ Χ. Καρολάμπεωσ

128. Γρίφος

		το		το	
	το	το		το	το
ώ!	το	το	το	το	το
	το		το		το
	ε		ε		ε
ε	ε	ε	ε	ε	ε
ον	ε	ε	ον	ε	ον
ε	ε	ε	ε	ε	ε
	ε		ε		ε

Γράψα στο Νερό

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Αοκήσαν τοῦ φύλλ. 49

Ακτίσ-άκτισ. — 630. Τάγοσ-γάτοσ. — 631. Ο Έλενοσ, ή Έλένη. — 632. Α Ρ Α Χ Ο Σ 633. 2 (3+2) = 10 Ρ Ν Υ Τ (και άχι 2×3+2= Α Ν Ε Ρ Γ Ι Α 8). — 634. ΑΔΡΙΑΧ Ρ Α Υ ΝΟΥΠΟΛΙΣ (δοῦ-Θ Υ Γ Α Τ Η Ρ Διοσ, Ροδανόσ, Ίου-Ο Ι Η Ο Διοσ, Νισφροσ. Ο-Σ Τ Α Υ Ρ Ο Σ σιρισ, Υδρα, παλίσροια, Αάρισσα, Σαρδανάπαλοσ). — 635. ΑΔΡΕΙΣ (Αραράτ, Αλίβανοσ, Παμιο, Έρεσσι, Ίμαλία, Συναρόβιο). — 636. Άν κάθωσαι στη θέση σου, κανεισ δέν σου τήν παίρνει. — 637. Άκουε πολλά και λέλει όλίγα (ακ, οῦαι πολλά, κι' έλα, λι όλίγα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΨ—135]
Δυσκολη ή κριση, αδελφια· ησαν πολ-
λεσ διαρρησ, μα τὸ βραβεῖο τὸ παίρ-
νουν: 1) ΑΓράμπτη, 2) Β. ντε Σερπὸσ.
Πριγκίπισσα των Δαλλαρίων
[ΑΕ—136]
Εὐχαριστῶ θερμῶσ τὸν ἀγαπημένο μου
σύλλογο Σ. Α. Ψ. διὰ τὰ συγχαρητή-
ριά του.
[ΑΕ—137]
Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ χαιρετῶ τὸν Διαπλασά-
κοσμον.
Παιδιά, ἀνταλλάξω κάρτεσ, τετραδιά-
κια, γράμματα. Δίσε: Δημήτριον Νικολά-
κην (διά Δ. Ζ.) Κέρκυραν. Δὸν Ζουάν

[ΑΨ—138]

Αγαπητή μου Κίτρινη Άράχνη, γιατί δέν μου έγραφεσ, μήπωσ είσαι άρρωστη; Ζανθῆ Έλληνοπούλα

[ΑΨ—139]

Σαρπηδών, σε ποῦ ταχυδρομετο θά στείλωσ τὸ μολύβι; Λευκή

[ΑΨ—140]

Μπουμπουλίνα, τὸ κατάλαβα. Συγγνώμη. Η Άρσασκιάσ Νο 9 γιατί δέν άπαντῶ; ΜΥΡΤΙΣ

[ΑΨ—141]

Μποῦ! Μποῦ! προφυλαχθῆτε! Έφτασαν οῦσ βασιλεῖσ τὸν ψευδωνυμοῦχων και κυριαρχοῦ τὸν Διαπλασάκοσμον οί ΔΥΟ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ

[ΑΨ—142]

Διαπλασάπουλα, περιμένουμε μια κάρτα άπ' ελοῦσ στον (ΑΨ—50) διαγωνισμῶ. Παρατείνεται ένα μήνα.

[ΑΨ—143]

Εὐγενέσ Ίδανιδόν, Ηλέντρα
[ΑΨ—143]
Αλληλογραφῶ. Ανταλλάξωσ Μικρά Μυστικά με ελοῦσ-εσ. Είμαι οὐτὸν χρόνια συνδρομητήσ και τώρα άπεφάσισα νά εἰσέλθω εἰς τήν πίνθηλιν σου. Δίσε: Mr Cailigas, Rue Nabi Daniel 4, Alexandrie, Egypte. Διά Γ.

[ΑΨ—144]

Εξοκολοῦθι ανταλλαγῆν Μικρῶν Μυστικῶν. Άπαντῶ έρέσωσ. Στείλατε: Πέτρον Αγγελοῦπολον, Σποράδων 17, Αθήνασ. Πρόμαχοσ τής Έλευθερίασ

[ΑΨ—145]

Μπουμπιλ, σ' έπιασα. Δέν είσαι ή Μ. Μ. . . . ή; Άν μου πῆσ πῶσ είσαι, δέ θά τὸ συμπληρώσω. Μή νομίσεσ όμως πῶσ μου τὸ είπε ή Άρσασκιάσ Νο 7. Τετραδιάκια δέσ του και περιμένο.

[ΑΨ—146]

Μόνα-Βάννα, δέν σκοπεῖσ φέτοσ νά πάρωσ μέρος στην άποκηθάκη διασκεδασή μας; Μήπωσ βάλθηκασ νά μεσ χαλάσεσ τὰ σχέδια; Νινέττα

[ΑΨ—147]

Μποῦ, κι' έσκασε! Μικρή Πορτιντοπούλα=Δροῦδα, Νεάκησ τοῦ Ιονίου=Τσακασιάνου, Κίτρινη Άράχνη=Παπαδοπούλου, Χιονομένο Δενδράκι=Τυρογαλά, Χανομακί=Ντάλια. Καρμπίδα οῦσ ηρθε!!! Ντέκεντιβ εΧε

[ΑΨ—148]

Αρι άποπισθεῖσ εκ τής χαμερτίασ επί των δαφνῶν μου, νάρκησ, εισβάλλω μετά πατάγου. Ο κλεινόσ

[ΑΨ—149]

Τελεσίγραφον· Παρακαλεται ή Μέρτισ όπωσ παιδοσ τοῦ λοιποῦ έξάπτουσα τὰ πνεῦματα δια τής διαδόσσοσ ἀνακρίβῶν πληροφοριῶν άπορωσῶν τὸ ὄφηλόν μου άπομόν. Εἰδ' άλλοσ μετ' άφάτουσ θλίψωσ θά προθῶ εἰς λήψην δροστικωτέρων μέτρων.
Γελαστόσ Υπολοχαγόσ

[ΑΕ—150]

Παῶ τήν ανταλλαγῆν Μ. Μυστικῶν. Μπουμπιλ

[ΑΕ—151]

Περιμένο ένα τετραδιάκι άπ' ελοῦσ-εσ στην Δίσε: Νικόν Οικονόμου, Κάρυστον. Μαγαριτά